

LICEUL TEORETIC
"EMIL RACOVITĂ"- TECHIRGHIOLO
CONSTANȚA

GENERAȚIA XXI



REVISTA NR. 12,
ANUL MMXXII

ISSN 2286-4806

ISSN-L 2286-4806

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Director: prof. Natalia PALAS

Director adjunct: prof. Viorica NICULESCU

Prof. Elena Mariana SIMULA

Prof. Georgiana Victoria STAMATE

Tehnoredactare computerizată & grafică

Prof. coord: Elena Mariana Simula

Prof. Georgiana Victoria Stamate

Foto copertă: Prof. Niculescu Viorica

Grafică copertă: Prof. Simula Elena Mariana

CUPRINS

Efectele învățării prin cooperare sau competiție- <i>Stamate Georgiana Victoria</i>	2
Rolul recompenselor în managementul clasei de elevi- <i>Bucur Ionela, Rîmbu Cristina</i>	5
Arta de a fi părinte și după cei 7 ani de acasă- <i>Simula Elena Mariana</i>	7
Funcțiile și beneficiile citirii în învățământul primar - <i>Adina-Magdalena Burlacu</i>	10
Importanța colecțiilor pentru copii- <i>Lupescu Gianina Elena</i>	12
Mijloace externe de îmbogățire a vocabularului- <i>Chiriță Mirela Roxana</i>	13
Cannes – orașul de poveste al festivalului de film- <i>Florescu Anamaria</i>	15
Din cufărul cu rețete: Pateu din ficat de pui- <i>Cehan Laura</i>	18
Rostiri neliterare în limbajul elevilor din ciclul primar- <i>Nedelcu Cristina-Ionela</i>	20
Scrisul de mână- <i>Neagu Mihaela</i>	24
Metode ale gândirii critice în lecțiile de comunicare- <i>Viorica Niculescu</i>	26
Dor de copilărie- <i>Simula Elena Mariana</i>	29
Buburuzele clasei a II-a B iubesc răcoarea și frumusețea iernilor românești!	
-selecție lucrări elevi- <i>Georgiana Victoria Stamate</i>	32
Primăvara- <i>Constantin Cristina, clasa a II-a B</i>	34
Primăvara veselă- <i>Caitaul Ilma, clasa a II-a B</i>	34
O nouă primăvară- <i>Călugăr Ana Maria, clasa a II-a B</i>	34
Singurătate- <i>Șerban Andreea Aniela-Clasa a VIII-a A</i>	35
Când te-am întâlnit... <i>Șerban Andreea Aniela-Clasa a VIII-a A</i>	35
Mămica mea- <i>Ginara Eduard- clasa a III-a</i>	36
Învățătoarea mea- <i>Durac Natalia Elena -clasa a III-a A</i>	36
Rază de soare- <i>Costea Maria Cristina- clasa a III-a A</i>	37
Dedicație- <i>Bocai Antonia Maria- clasa a III-a A</i>	37
Mama- <i>Cebotari Alessia- clasa a III-a A</i>	37
Magia cifrelor- Știați că....? -selecție- <i>Georgiana Victoria Stamate</i>	38
Pentru mama mea- <i>Apostol Bianca Ioana- clasa a III-a A</i>	40
De ziua ta, mămico- <i>Popa Mihai Cristian- clasa a III-a A</i>	40

EFECTELE ÎNVĂȚĂRII PRIN COOPERARE SAU COMPETIȚIE

Prof. Înv. Primar Stamate Georgiana Victoria
Liceul Teoretic „Emil Racoviță” Techirghiol

„Singuri putem face atât de puțin; împreună putem face atât de multe.” –

Keller Helen

„Un grup devine o echipă atunci când fiecare membru este suficient de sigur de el însuși și de contribuția sa pentru a lăuda abilitățile altora.” –

Norman Shidle

„Înțelege faptul că dragostea și reușitele mărețe implică uneori și riscuri mărețe.”

Dalai Lama

„Cel care mută un munte începe întotdeauna prin a îndepărta pietrele mai mici.”

Confucius

Primele doua citate ne dezvaluie esenta omului ce este o ființă socială care trebuie să activeze în cadrul grupurilor sociale depinde de multitudinea relațiilor din societatea din care face parte, depinde de capacitatea de cooperare în cadrul grupului educațional pe durata procesului educativ și în cadrul diverselor grupuri din care poate face parte.

Totuși, societatea umană, încă de pe vremea celor doi gânditori ce au dat ultimele două fragmente de înțelepciune de mai sus, solicită tuturor realizarea performanței în domeniul de activitate pentru susținerea unui progres permanent în educație, economie, cultură sau alte domenii de activitate. De aceea, alături de învățare prin cooperare, competiția ocupă un loc destul de vizibil, inclusiv în domeniul educațional.

Importanța celor două modalități de parcurgere a învățării se poate identifica parcurgând în paralel câteva din aspectele lor esențiale.

	<i>Învățarea prin cooperare</i>	<i>Învățarea prin competiție</i>
<i>Relațiile interpersonale</i>	Oferă șansa diversificării relațiilor socio-afective între elevi, având o interacțiune ridicată prin diverse activități educative. În contextul actual pandemic, interstatal sau determinat de marea izolare a persoanelor prin antrenarea în activitățile on-line. Dezvoltarea tehnologiei IT a determinat o izolare permanentă a copiilor și o restrânsă relaționare. Aceasta învățare oferă șansa revenirii la specificul societății umane.	Competiția reprezintă rivalitatea mutuală sau o „luptă” între două sau mai multe persoane pentru atingerea unui scop indivizibil”, după cum spunea Pantelimon Golu. Prin urmare relaționare în contextul acestei lupte este din ce în ce mai scăzută sau eliminată în anumite contexte.
<i>Comunicare la nivelul grupului</i>	Comunicarea interpersonală în grupul de lucru este un proces complex care implică modificarea conduitei	În cazul unei învățări competitive, comunicarea devine una minimă, amăgitoare

scolar	grupului și a fiecărui individ în parte. Clasa/ spațiul destinat activității de grup devine universul de comunicare al elevilor, un univers deschis provocărilor informaționale, cu schimburi de mesaje, cu aprecieri frecvente și intense la adresa situației procesului de intercomunicare din interiorul grupului.	sau, regretabil, uneori, sub formă de amenințări. Activitățile individuale de învățare ale membrilor grupului predomină și se bazează pe ierarhizarea statutelor, fapt care creează uneori o atmosferă de concurență, de conflict, nestimulând schimbul de informații utile.
Finalitatea	Prin cooperarea în rezolvarea sarcinilor de lucru/ de învățare, se creează mediul favorabil de oferire a ajutorului elevilor cu un ritm mai lent de învățare. Astfel sunt sprijiniți copiii în găsirea soluțiilor optime pentru atingerea obiectivelor propuse prin folosirea/ aplicarea/ selectarea celor mai optime metode de învățare cu ajutorul colegilor de grup, utilizându-se experiența lor personală,	Lipsa ajutorului, din partea colegilor determină o activitate tensionată în rândul elevilor, o frustrare care poate avea efecte negative sau poate determina instalarea unei situații competitive. În cazul unor elevi, aceste situații competitive determină utilizarea la maxim a competențelor personale și pot produce salturi calitative importante în învățare su rezultate spectaculoase, în strânsă legătură cu motivația intrinsecă. Concursurile școlare își pot selecta astfel participanții capabili de performanțe înalte.
Managementul conflictului	Cooperarea dă naștere unui climat mai destins, lipsit de tensiuni, în care fiecare poate să lucreze potrivit propriilor capacități. Chiar și elevii slabi au posibilitatea să contribuie la obținerea unor rezultate bune de către grup, fiind susținuți și îndrumați chiar de către colegii lor.	În aceeași măsură, competiția are însă și o serie de efecte negative, care nu sunt deloc neglijabile. În grupurile competitive s-a constatat o creștere a numărului comportamentelor agresive, ostile, a conflictelor și a atitudinilor de opoziție și suspiciune. Obiectivul elevilor este orientat către a câștiga/a pierde și scopul învățării devine inefficient.
Rezultatele învățământului	Eficiența acestor activități este de un înalt nivel calitativ pentru ca sunt bazate pe relațiile de comunicare,	Competiția are efecte, în primul rând, în plan motivațional, pentru că elevii

	susținute de relațiile afective de cooperare în cadrul subgrupelor clasei de elevi, ca și de distribuirea unor sarcini individuale clare în vederea realizării sarcinii de grup.	depun eforturi, lucrează intens, își fixează aspirații mai înalte, își doresc un loc înalt în grupul din care face parte, în ierarhia pe care o stabilește evaluarea competențelor sale în comparație cu ale celorlalți membri.
Atmosfera	. Cooperarea capătă o importantă aparte prin schimbul eficient de informații, semnificative, relevante pe care le promovează, dar dezvoltă și un ansamblu complex de sentimente mutuale de simpatie și prietenie, de încredere, de disponibilitate la solicitările celuilalt.	Competiția exagerată generează frustrare, anxietate, sentimente de nesiguranță și de neputință la copiii mai puțin dotați, care sunt etichetați și care, în acest context, sunt tentați să abandoneze lucrul.
Angajamentul de a învăța	Procesul de comunicare determinat de cooperarea în grup trebuie să activeze permanent fiecare elev în parte, întregul grup educațional, iar cadrul didactic trebuie să-și controleze permanent conduita comunicatională, să permită elevilor să intervină, întrebând când nu înțeleg, formulând opinii personale, permițând astfel stimularea intelectuală a elevilor.	Competiția face mai atractive sarcinile școlare, elevii își pot aprecia mai realist propriile capacități comparându-le cu ale altora și își dezvoltă spiritul critic și autocritic.
Utilizarea resurselor	Cooperarea permite participantilor utilizarea eficientă a resurselor, a materialelor deținute, astfel încât fiecare membru să utilizeze ceea ce are nevoie pentru realizarea sarcinii de învățare.	Competiția nu permite participanților utilizarea eficientă a resurselor, ci stimulează o activitate individualistă, fără a favoriza diversificarea resurselor.
Frica de eșec.	Această învățare generează creșterea stimei de sine, a încrederii în forțele proprii, o creștere a stimei de sine, dar și a valorizării competențelor celorlalți. Apartenența la grupurile „cooperative” oferă membrilor satisfacție, echilibru și condiții optime de dezvoltare a personalității”.	Competiția exagerată generează frustrare, anxietate, sentimente de nesiguranță și de neputință la copiii mai puțin dotați, care sunt etichetați și care, în acest context, sunt tentați să abandoneze lucrul. De aceea, este recomandabilă competiția între copiii cu niveluri cognitive relativ apropiate.

Fiecare cadru didactic are datoria de a identifica cea mai potrivită formă de organizare a activității instructiv-educative, creând oportunități de învățare axate pe activitățile de grup ce favorizează cooperarea și întrețin competiția constructivă.

BIBLIOGRAFIE:

1. ABRIC J.C., *Psihologia comunicării*, Editura Polirom, Iași, 2002
2. Cerghit, Ioan, 1997, *Metode de învățământ*, ediția a III-a, E.D.P. R.A., București;
3. COSMOVICI ANDREI & IACOB LUMINITA (coord.), *Psihologie școlară*, Ed. Polirom, Iași, 1999
4. IUCU ROMIȚĂ, *Managementul și gestiunea clasei de elevi*, Ed. Polirom, Iași, 2006
5. MIHĂILESCU, IOAN, *Sociologie generală*, Editura Polirom, Iași, 2003
6. ZLATE MIELU, *Psihologia socială a grupurilor școlare*, Ed. Politică, București, 1972

ROLUL RECOMPENSELOR ÎN MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI

Prof. înv.primar Bucur Ionela

Prof. înv.primar Rîmbu Cristina

Liceul Teoretic „Emil Racoviță” Techirghiol

Marea majoritate a lucrărilor de psihologia educației amintesc de rolul semnificativ al recompenselor în formarea și întărirea motivației elevilor. Recompensele pot juca un rol important și în managementul și controlul clasei. Ele reprezintă un instrument eficient, cu ajutorul căruia putem crește frecvența sau durata unui comportament opus celui de reziliență în educație. Pot fi oferite cu scopul de a crește un comportament și de a interveni în interacțiunea noastră cu mediul care ne modifică sau ne menține un comportament.

Există două tipuri de recompense: externe și interne.

Recompense externe pot fi: note, diplome, premii, laude în public, excursii sau tabere gratuite etc.

Recompense interne sunt: sentimentul de împlinire provocat de lucrul bine făcut, satisfacerea curiozității, plăcerea resimțită la rezolvarea unei probleme sau la atingerea unui standard pe care elevul l-a fixat singur, fără implicarea profesorului.

Marvin Marshall consideră că recompensele sunt o confirmare a talentului și efortului de care elevul dă dovadă, sunt stimulente eficiente doar dacă elevii muncesc pentru a le primi și, totodată, pot fi contraproductive deoarece prin recompensă, profesorul trimite un semnal fals elevului, acesta devenind egoist și neimplicat în cazul în care recompensa nu apare.

Alfie Kohn, autor al cărții „Pedepsiți prin recompense” citează numeroase studii ce au demonstrat că elevii ce au primit recompense extrinseci, pentru munca depusă, au devenit mai puțin productivi în comparație cu cei ce au fost recompensați intrinsec.

Emil Stan, în cartea sa „Despre pedepse și recompense”, face o listă de recompense ce ar putea fi aplicată, în special elevilor de ciclu primar. Autorul consideră că profesorul poate recompensa elevul prin: „a-l lăsa să stea la catedră, a-l lăsa să fie primul în rând, a avea voie să rezolve doar o parte din temă, a-l ajuta pe profesor, a-și alege banca în care vrea să stea, a-l lăsa cu o jucărie la școală.”

Recompensele sunt eficiente în formarea și întărirea motivației elevilor, în creșterea motivației copilului spre a învăța, în menținerea efortului acestuia și în diminuarea

comportamentelor indezirabile, dacă sunt administrate cu *precizie*, imediat ce comportamentul dezirabil s-a manifestat (elevul va asocia comportamentul cu recompensa și astfel există premisa repetării comportamentului dorit), *adecvat* (recompensa trebuie să fie parte din activitatea elevului) și *să se evite monotonia* (o recompensă își poate pierde din valoare dacă este utilizată la nesfârșit).

Totuși, o recompensă poate deveni inefficientă dacă este oferită la întâmplare și nu relevă clar comportamentul pentru care este recompensat elevul, dacă este dată periodic, fără a demonstra performanța, neoferind feed-back elevului și făcându-l pe acesta să se compare cu ceilalți, dacă sprijină motivația extrinsecă, elevii ajungând să depună eforturi doar pentru a face plăcere profesorului, doar pentru a fi recompensat sau a câștiga o competiție și dacă duce la centrarea atenției pe profesor, acesta ajungând să-i manipuleze pe elevi

Între recompensă și motivația intrinsecă există o strânsă relație. Studiile au arătat că cele mai eficiente tipuri de recompense ce accentuează motivația internă pe termen lung sunt cele sub formă de activități. O activitate cu frecvență crescută poate deveni o întărire pentru una cu frecvență redusă. Implicarea într-o activitate ce are o frecvență mai mare este condiționată de realizarea, în prealabil, a activității cu frecvență redusă astfel încât prima activitate devine recompensă pentru cea din urmă.

Din studiile efectuate s-a demonstrat că recompensele reduc motivația doar atunci când acestea sunt oferite fără a se ține cont de performanță sau în cazul în care performanța nu poate fi atinsă de elevi.

Printre modalitățile, adecvate învățământului primar, de a încuraja comportamentul pe care profesorul îl consideră dezirabil, se numără::

Regulile clasei - Elaborarea regulilor clasei și a consecințelor respectării/nerespectării acestora trebuie să se facă prin implicarea elevilor.

Cardurile colorate - Pe perete trebuie să existe o hartă cu numele tuturor elevilor. În dreptul fiecărui nume va exista un plic în care se pun carduri de diferite culori, fiecare culoare având semnificația ei; astfel: roșu= reamintirea unor reguli și a consecințelor încălcării lor; galben= avertisment; verde= te descurci foarte bine.

Cartelele - Fiecare elev primește câte o cartelă; ori de câte ori aceștia se disting prin ceea ce fac, primesc câte un punct prin perforarea cartelei, iar la acumularea unui anumit număr de puncte pot primi un premiu dintr-o cutie specială.

Sistemul cu puncte - Acesta este făcut cunoscut la începutul anului școlar; de fiecare dată când se remarcă prin ceva anume elevii primesc un anumit număr de puncte, iar atunci când întreaga clasă a acumulat un anumit punctaj, va avea dreptul la o activitate pe care o doresc.

Borcanul cu pietricele - De fiecare dată când clasa respectivă a obținut rezultate pozitive adaugă încă o pietricică în borcan, până la umplerea acestuia; când s-a umplut borcanul, elevii au voie să aleagă o activitate pe care, însă, nu o pot desfășura decât în sala de clasă.

Jetoanele - Profesorul va scrie pe jetoane comentarii pozitive de genul: <super-efort>, <foarte bun coleg>, <cel mai ordonat> etc.; jetoanele pot fi înmânate elevilor la sfârșitul fiecărei zile de școală, iar la acumularea unui anumit număr de jetoane elevul poate primi un premiu.

Harta comportamentelor dezirabile - Profesorul va întocmi o listă cu acele comportamente pe care le așteaptă de la elevii săi. La finalul fiecărei zile de școală, profesorul va întreba elevii cu privire la comportamentul fiecărui coleg în parte. Cei care vor atinge baremul fixat vor primi mulțumirile întregii clase.

Concluzionăm că profesorii recompensează copiii nu numai cu mesaje verbale atunci când aceștia manifestă comportamente dezirabile. Recompensele sunt diferite de la copil la copil. Un lucru poate fi o recompensă pentru o anumită persoană, într-o situație specifică, dar poate să nu mai funcționeze, ca și recompensă, într-o altă situație sau pentru o altă persoană.

BIBLIOGRAFIE:

1. ALFIE KOHN, „Pedepsiți prin recompense” București: Editura Multi Media Est Publishing, 2014;
2. JOHN DEWEY., Fundamente pentru o știință a educației, București: Editura Didactică și Pedagogică, 1992
3. FOUCAULT MICHEL., A supraveghea și a pedepsi, București: Editura Humanitas, 1997
4. PETROVAI D., PETRICĂ S. Cum îi ajutam pe copii să meargă fericiți la școală? Ghid practic pentru învățători. București: Miniped, 2013
5. PÎINIȘOARĂ G. Psihologia copilului modern. Iași: Editura Polirom, 2011
6. STAN E. Despre pedepse și recompense în educație. Iași: Institutul European, 2004.
Stan, Emil - *Profesorul între autoritate și putere*, București, Ed. Teora, 1999

ARTA DE A FI PĂRINTE ȘI DUPĂ CEI 7 ANI DE ACASĂ

*Prof. înv. primar: Simula Elena Mariana
Liceul Teoretic “E. Racoviță” Techirghiol*

„Prezența părinților poate transforma cultura școlii.” (S. L. Lightfoot)

Potrivit concepției lui Adler, mama este aceea căreia îi revine misiunea modelării copilului. De aceea cea dintâi îndatorire a mamei este de a sădi în conștiința copilului sentimentul comuniunii sociale, cultivându-i ideea fundamentală că trăiește într-o lume în care nu este altceva decât un om între oameni.

Mama este o mediatore indispensabilă pentru viață, ea este aceea care trebuie să cultive sentimentul de comuniune, să-l călăuzească și să-l orienteze către ceilalți.

Dacă părinții nu-și îndeplinesc funcția de a-i forma pe copii în perspectiva integrării sociale, atunci rolul acesteia trebuie asumat de școala care are de corectat greșelile comise de familie în formarea viitorilor adulți.

În primul rând pe părinți trebuie să-i câștigi de partea ta, să nu-i bruschezi. Dacă părinții vin la școală pentru consultări, o fac dintr-un anumit sentiment de incompletitudine. Ei se așteaptă să criticăm slabul lor simț de responsabilitate. De aceea trebuie, înainte de toate, să-i eliberăm de această povară a culpabilității.

Ca un aspect de detaliu, am observat că nu este bine să transformăm convorbirea cu părinții într-un interogatoriu.

Este foarte important să sesizezi punctul-cheie al cazului copilului, dar la fel de important este să nu arunci pe capul părinților imediat tot ceea ce ai înțeles. Trebuie să păstrezi pentru tine anumite informații și să faci aluzie la ele când se ivește cea mai bună ocazie. Adoptarea acestei atitudini și urmărirea acestui proces sunt absolut necesare. Este recomandabil să folosim termenii

„poate” sau „cred că aceasta ar fi eficace”. Nu suntem în situația de a-i trata și pe părinți; lor le putem da, eventual, idei. Este imposibil să modifici prin câteva cuvinte un sistem bine înrădăcinat. Dacă i-am deschis ochii, este primul pas către înțelegere. Cea dintâi datorie a familiei constă în a trezi la copil simțul vieții sociale, cultivându-i ideea existenței semenilor săi. Se întâlnesc destui copii care, neprimind de la părinții lor această idee, ignoră faptul că au semenii. Regula nu este absolută, deoarece printre astfel de copii se pot identifica și cei care dovedesc simț social.

Copiii lipsiți, de obicei, de simțul vieții sociale cresc fără a se orienta în societate.

Fiecare copil poate fi comparat cu un arbust care face parte dintr-o pădure: toți caută să iasă la lumină.

Cea mai mare dorință a tuturor copiilor este de a li se da atenție, de a desfășura activități împreună cu părinții. În același timp, pentru majoritatea părinților, a ajunge să-i înțeleagă pe copii, reprezintă o lucrare de o viață întreagă, pentru că fiecare copil este diferit în modul lui unic și parcurge toate etapele vieții însă în mod diferit.

În viață nimic nu este garantat sută la sută. În cele din urmă, fiecare copil va trebui să aleagă singur calea pe care vrea să meargă. Șansele de a influența un copil în mod pozitiv pot fi semnificativ crescute dacă, prin aceste dezbateri, lectorate, activități de consiliere, părinții ar dedica câteva ore în plus pentru a afla lucruri noi despre dezvoltarea și comportamentul tipic al copilului.

Școala tradițională desparte principal educația școlară de cea familială, părinții fiind simpli supraveghetori ai îndeplinirii lecțiilor. În contextul actual părinții sunt priviți ca primii învățători ai copilului, ca parte din procesul de învățământ. În comunicarea cu educatorul părintele poate găsi modalități de cultivare a unor abilități în familie pentru a complementa sau suplimenta procesul educativ. Această comunicare duce la reducerea presiunilor conflictuale asupra copilului, dându-i o mai mare libertate în dezvoltare. Comunicarea elevului cu adulții devine mai ușoară, el se exprimă mai liber devenind astfel mai transparent pentru părinți.

Familiiile trebuie să fie implicate în îmbunătățirea învățării acasă, precum și în școală, dacă avem copii care vor să devină persoane instruite. Părinții trimit copiii la școală, acolo unde speră ca ei să-și dobândească instrumentele necesare pentru a reuși în viață. Școlile preiau copiii și-i trimit înapoi în familiile lor, acolo unde presupun că le va fi furnizat sprijinul de care aceștia au nevoie pentru a crește și a învăța.

Dacă adulții – în cadrul celor două instituții - comunică și colaborează, atunci cei care vor avea de câștigat sunt copiii. La început părinții participă activ la viața de școlar însă cu timpul încep să-și limiteze implicarea doar la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei 7 ani de-acasă”. Un elev fără „cei 7 ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult.

Familia se poate constitui într-un factor de risc sau în unul de protecție în funcție de abilitățile pe care le dezvoltă, climatul educațional și afectiv existent la nivel familial. Acordul familiei cu școala înseamnă găsirea în comun a unei soluții care să corespundă atât intereselor copilului și familiei cât și școlii și societății. Modul în care sunt prezentate, comentate, argumentate informațiile de către părinți, influențează opiniile și atitudinile copiilor.

Familia, școala și alte microgrupuri (strada, cartierul, grupul de prieteni) constituie medii de viață cu ponderi diferite de influențare asupra copilului. Comportamentul său nu poate fi înțeles decât totalizând ansamblul acestor influențe. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Pregătirea pentru viață a omului începe din primele luni de existență și primii care pun bazele educației sale sunt părinții, familia. Mediul familial, mai ales sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor în care se modelează sub acest aspect personalitatea. Copilul trăiește în familia sa o gamă variată de relații interindividuale copiindu-le prin joc în propria conduită. Familia poate să-i facă copilului mult bine, dar poate să și greșească mai ales din cauza lipsei de viziune în legătură cu perspectivele asupra viitorului copilului.

Cea dintâi școală este familia, ea fiind temelia pe care se zidește edificiul personalității. Implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă, familia fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii.

Școala este un mediu social organizatoric în care universul copilului se extinde depășind constrângerea dependenței materne. Buna cunoaștere a ceea ce trebuie să primească copilul și primește concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică, pe baze științifice, din grădiniță, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și grădiniță, al unei îndrumări suficiente a familiei reprezintă pârgii de bază în munca de bază a preșcolarului.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia și școala, trebuie să aibă același scop – formarea personalității umane integrale și armonioase. Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venin să o completeze pe a celuilalt.

Indiferent de situație, copilul și actul educațional trebuie să ramână pe primul loc, mai mult, este foarte important a-i lăsa pe copii să participe singuri la propria lor schimbare, să fie ei singuri inițiatorii revoluției profunde care poate avea loc în atitudinile, deprinderile și comportamentul lor.

BIBLIOGRAFIE

1. Adler, Alfred – Psihologia școlarului greu educabil, Editura Iri, București, 1995;
2. Băran-Pescaru, Adina - *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004;
3. Ciofu, Carmen – Interacțiunea părinți-copii, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1989;
4. Dumitrescu, Ion – Adolescenții. Lumea lor spirituală și activitatea educativă, Editura Scrisul Românesc, Craiova, 1980;
5. Nica, I. , Țopa, L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;
6. Nicola, Ioan - *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003;

FUNCȚIILE ȘI BENEFICIILE CITIRII ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

*Prof. învă. primar Adina-Magdalena BURLACU
Liceul Teoretic „Emil Racoviță” Techirghiol*

„De câte ori deschizi o carte, înveți ceva din ea.” (proverb chinezesc)

Atunci când citim ne cultivăm atenția, imaginația, capacitatea de analiză logică și de gândire critică și totodată ne îmbogățim spiritual. Lectura ne face să gândim, ne trezește mintea, imaginația și emoțiile. În acest sens, este nevoie de o stimulare a citirii de literatură. Subiectul literaturii este experiența umană pe care o întrupează cât se poate de viu. „Literatura este un mijloc de largire a cunoașterii despre lume și viață, deoarece prin literatură se însușesc nu atât informații suplimentare, cât experiență suplimentară. Prin literatură este transmisă, într-un mod dinamic și personal, o nouă înțelegere asupra existenței umane.”

Cititorul nu numai că se concentrează asupra scenelor, personajelor sau evenimentelor din opera literară, ci prin intermediul acestora se uită la viața și experiențele proprii. Prin citire, cititorul ajunge la o mai profundă cunoaștere a vieții în general și a sa în special. Operele literare îl ajută să se descopere pe sine. Literatura nu numai că prezintă experiența umană, dar oferă și o interpretare a acesteia. Față de alte discipline care se ocupă cu studierea existenței și experiențelor umane (medicina, psihologia etc.), literatura întotdeauna filtrează realitatea prin conștiința celui care o creează, dar și a cititorului. Ființa umană are nevoie de ambele tipuri de cunoaștere, atât de informațiile obiective oferite de știință, cât și să cunoaștem realitatea așa cum este ea percepută și experimentată de către oameni.

„Indiferent dacă o lucrare literară îl face pe cititor să râdă sau să plângă, dacă imită lumea sau, dimpotrivă, creează o lume nouă, fiecare modalitate de exprimare a literaturii poate să deschidă mintea și imaginația în direcții semnificative. Fără citire, educația în accepțiunea modernă a conceptului de modelare a personalității, nu ar fi posibilă. Literatura bogată ce stă la dispoziția noastră e o comoară inestimabilă pentru îmbogățirea experienței umane și modelarea personalității.

Câteva beneficii pe care ființa umană le poate avea prin citire sunt:

Înțelegerea experienței umane

„Literatura de specialitate și literatura beletristică sunt modurile principale prin care rasa umană se confruntă cu realitatea și o interpretează.

Ațintindu-ne privirea mai îndeaproape asupra unui lucru, de obicei ajungem să-l înțelegem mai bine, în special dacă avem pe cineva care să ne atragă atenția asupra anumitor detalii. Aceasta este ceea ce fac cărțile. Pe măsură ce privim ceea ce literatura ne arată, descoperim și înțelegem noi lucruri despre lume și experiența noastră în această lume. Făcându-ne să ne concentrăm atenția asupra unui anumit aspect al vieții, o operă literară sau o lucrare de specialitate ne clarifică înțelegerea pe care o avem cu privire la acel aspect.

Dezvoltarea ființei noastre lăuntrice

Nimeni nu poate afirma că a experimentat toate modalitățile posibile și că știe tot ce se poate ști. De cele mai multe ori, când citim o carte descoperim experiențe și concepții cu care nu ne-am mai întâlnit. Astfel, orizontul nostru lăuntric se lărgeste și noi suntem îmbogățiti cu încă ceva semnificativ.

C.S. Lewis, renumitul specialist britanic în literatură, apologet creștin și îndrăgit scriitor de literatură beletristică (ex. Cronicile din Narnia) este de părere că „...noi căutăm o îmbogățire a ființei noastre. Fiecare dintre noi, în mod natural, vedem lumea dintr-un anumit punct de vedere, cu o perspectivă și un caracter selectiv specific fiecăruia dintre noi...vrem să vedem cu alți ochi, să ne imaginăm cu alte minți, să simțim cu alte inimi, cât și cu propria noastră inimă...” Putem concluziona că valoarea citirii este dată de faptul că ea ne transpune în experiențele altora, pe care noi înșine nu le-am experimentat și fără de care ființa noastră lăuntrică ar fi păgubită.

Conturarea propriilor noastre experiențe

Sunt cazuri când citim o carte și descoperim că autorul înfățișează experiențe pe care le-am avut și noi. În astfel de situații literatura dă formă propriilor noastre sentimente, experiențe și convingeri. Ceea ce se află într-o formă haotică sau neclară în noi poate chiar la nivelul subconștientului, este proiectat în scenele, evenimentele sau personajele dintr-o operă literară. Scriitorul este reprezentantul nostru, spunând ceea ce am vrea să fie spus, doar atât că o spune poate mai bine decât am putea să o facem noi. Literatura dă formă și expresie experiențelor, cunoașterii și valorilor noastre.

Stimularea gândirii

Lectura unei cărți bune ne stimulează să ne gândim la marile probleme și idei ale vieții. Citirea operelor literare îi cere unei persoane să gândească. Literatura luată ca întreg prezintă concepțiile despre lume și viață după care au trăit sau continuă să trăiască oamenii. „Literatura de calitate este dușmanul unei minți leneșe.

Recreerea și delectarea

O altă funcție pe care o are citirea și care este la fel de importantă ca și celelalte care au de-a face cu utilitatea citirii, este cea recreativă. Literatura ne delectează. Ea oferă materialul și ocazia necesară pentru recreere și bună dispoziție. Majoritatea operelor literare au fost create pentru a fi citite lejer, pentru delectare. Lectura este un mod de a petrece timpul liber care, spre deosebire de sport sau alte modalități de petrecere a timpului liber, ne stimulează gândirea și imaginația și ne umanizează.

Majoritatea copleșitoare a oamenilor care citesc apelează la literatura beletristică din plăcere sau pentru a avea o ocupație în timpul liber și pentru deconectare. Funcțiile utilitare ale citirii nu sunt incompatibile cu cea de delectare și recreere, dimpotrivă sunt complementare.

BIBLIOGRAFIE:

1. Sârghie, Anca, Lectura și studiul: Introducere în psihopedagogia lecturii și a studiului, Sibiu, Editura Alma Mater, 2002,
2. Cornea, Paul, Introducere în teoria lecturii, ediția a II a, Iași, Editura Polirom, 1998,
3. Scorțeanu, Viviana, Să învățăm să citim rapid, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1979,
4. Buluță, Gheorghe, Craia, Sultana, Petrescu, Victor, Biblioteca azi: Informare și comunicare, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2004.

IMPORTANȚA COLECȚIILOR PENTRU COPII

prof. Lupescu Gianina Elena
Liceul Teoretic „Emil Racoviță” Techirghiol

În copilărie, obișnuiam să colecționez diverse obiecte, dar colecția de care m-am îngrijit foarte atent și de care am fost foarte mândră a fost colecția de timbre. O colecție este un ansamblu de obiecte de același fel sau de aceeași categorie, clasate după anumite principii, având o valoare instructiv-educativă, artistică, științifică, documentară.

De foarte multe ori, copiii încep să colecționeze diferite obiecte din plăcere, din curiozitate sau pentru că au văzut că și alți copii de vârsta lor au început să colecționeze diverse lucruri. În unele situații, copiii se pot plictisi și vor renunța la a colecționa aceleași obiecte sau se vor reprofila, însă sunt și copii care vor continua să colecționeze întreaga viață.

Colecțiile sunt foarte utile pentru copii în procesul de învățare și oferă satisfacții personale pe măsură ce iau amploare și se dezvoltă. Copiii urmăresc un țel bine stabilit și învață să fie buni observatori, să măsoare, să sorteze, să compare, să fie ordonați, aranjând colecțiile în cutiuțe, clasoare și cataloage, să țină evidența obiectelor din colecție, etichetându-le. A începe și a continua o colecție poate oferi copiilor informații prețioase despre lumea care îi înconjoară, ajutându-i în același timp să își petreacă timpul în mod plăcut, să facă activități în aer liber, să interacționeze cu alți copii.

Astfel, la ora de Educație civică, în cadrul lecției „*Lucrurile care ne exprimă*” am organizat, la nivelul clasei, „*Muzeul colecțiilor*”, în care copiii și-au prezentat colecțiile realizate de ei sau moștenite de la părinți și bunici. Au fost foarte încântați să descopere colecțiile colegilor, au manifestat curiozitate punând o serie de întrebări despre piesele din colecție, despre vechimea lor. Copiii au intrat în lumea minunată a cărților și jucăriilor, dar și a insectelor, mineralelor și rocilor, au călătorit în timp și au aflat care erau bancnotele și monedele folosite în România, dar și în alte țări din lume.



„ *Colecționarii sunt oameni fericiți* ” spunea marele poet german, ilustru gânditor și om de știință, Johann Wolfgang von **Goethe**.

BIBLIOGRAFIE:

1. Castruccio, Enrico - *Colecționarii - obiceiuri, emoții* , Persico Edizioni, Cremona 2008.
2. Pănișoară, Georgeta - *Psihologia copilului modern*, Editura Polirom, București, 2011.

MIJLOACE EXTERNE DE ÎMBOGĂȚIRE A VOCABULARULUI

Prof. Chiriță Mirela Roxana
Școala Gimnazială "Nichita Stănescu" Mereni

Întotdeauna între popoare au existat relații: de vecinătate, comerciale, diplomatice. Aceste relații au făcut ca multe cuvinte dintr-o limbă să fie împrumutate în altă limbă.

Împrumuturile lexicale

De exemplu, din limba slavă ne-au rămas cuvinte din diferite domenii de activitate: *babă, ceas, muncă, veste, slab, vesel*, etc. Din limba maghiară, cuvinte ca: *belșug, chip, gazelă, neam, oraș, uriaș*. Din limba turcă s-au păstrat cuvinte precum: *acadea, chiftea, ciorbă, musaca, sarma, moft*. Se pot aminti și împrumuturile lexicale de origine grecească: *politicos, tacticos, molipsi*. În limba noastră cele mai multe cuvinte au intrat începând cu epoca Școlii Ardelene. Multe dintre ele sunt luate din limbile romanice sau din limba latină: *azil, canal, erou, fundații, societate*. Dintre cuvintele împrumutate din limbile romanice sau din alte limbi, unele denumesc noțiuni tehnico-științifice privind diferite ramuri geografice: *cascadă*; științele naturii: *algă, amfibie*; matematică: *ecuație, monom*; medicină: *antiseptic, abdomen*.

Orice progres realizat de societatea omenească aduce cu sine folosirea unor cuvinte noi, fie împrumutate din alte limbi, fie create prin mijloacele proprii ale limbii – derivare, compunere. Cuvântul *apoetic* este alcătuit în limba noastră din prefixul neologic „a” și cuvântul „poetic”, împrumutat din limba franceză. Astfel de cuvinte noi se numesc **neologisme**. Îmbogățirea vocabularului prin neologisme este un fenomen caracteristic tuturor limbilor.

Procesul de îmbogățire și modernizare a lexicului românesc începe încă din secolul al VIII-lea prin introducerea de neologisme latino-romanice.

Cele mai multe neologisme sunt provenite din limba franceză și se întâlnesc în toate compartimentele vieții social-politice, economice, juridice, în științe: *basoreliev, capodoperă, campion*. Din limba germană am împrumutat cuvinte ca: *balonzaid, glaspapir, rucsac*. Din limba engleză am luat direct sau prin intermediul altor limbi (rusă, germană, franceză), mai ales în ultimele decenii cuvinte ca: *buldozer, porching, pick-up*. Cele mai multe cuvinte din domeniul sporturilor sunt de origine engleză: *corner, gol, henț*.

După unii lingviști, româna actuală cuprinde în jur de 50.000 de neologisme, în afară de termenii tehnico-științifici de strictă specialitate. În limbă pătrund și astăzi neologisme de care nu ne putem lipsi.

Regionalismele sunt cuvinte specifice vorbirii într-o anumită regiune. Regionalismele nu trebuie confundate cu **formele populare**, care sunt cunoscute și folosite, în vorbirea neîngrijită, pe întreg teritoriul țării noastre (de exemplu: *bumb*, *fârtat*, *niznai*).

O clasificare precisă a regionalismelor pe provincii nu poate fi posibilă întrucât unele cuvinte sunt folosite în două sau mai multe provincii ori numai în anumite părți ale uneia sau mai multe provincii. Spre exemplu, cuvântul **cucuruz** - porumb circulă atât în unele părți ale Transilvaniei, Moldovei dar și în unele localități ale Munteniei.

Regionalismele sunt folosite și în operele literare în care sunt evocate stări de lucruri caracteristice unei anumite regiuni, de exemplu cuvântul *sămădau* - „persoană care ține socotelile cuiva”, „contabil”, „supraveghetor care garantează de lucrurile lăsate în seama sa”, *birău* – „primar rural”, întâlnite, spre exemplu, în opera literară „Moara cu noroc”, de Ioan Slavici.

Regionalisme din zona Moldovei sunt prezente în operele lui Vasile Alecsandri și ale lui Ion Creangă: *barabulă-cartof*, *curechi-varză*, *perjă-prună*. Exemplele de mai sus sunt regionalisme lexicale. Există însă și regionalisme fonetice. În Moldova, de pildă, se mai spune și astăzi în unele locuri „a hi” în loc de *a fi*, „gioc”- *joc*. În Muntenia și Oltenia se mai pronunță „dește” în loc de *degete*. Regionalismele sunt și unele variante fonetice ale anumitor cuvinte, ca: „sară”- *seară*, „mâne”- *măine*, „câne” pentru *câine*. Regionalismele se folosesc în general, în vorbirea mai puțin îngrijită. Regionalismele apar în operele literare, pentru localizarea acțiunii, pentru individualizarea personajelor, pentru unele efecte artistice.

Prin **arhaisme** se înțelege: cuvintele, expresiile, fonetismele, formele gramaticale și construcțiile sintactice care nu se mai întrebuințează de mult în limba vorbită, care au dispărut din limba comună, folosindu-se doar când sunt evocate fapte, întâmplări, stări de lucruri din trecut.

Cele mai multe cuvinte de felul acesta nu se mai folosesc datorită faptului că obiectele sau noțiunile denumite de ele au dispărut.

Cu trecerea timpului, unele cuvinte sunt înlocuite cu altele care încep să aibă o circulație mai mare. Așa au fost înlocuite cuvinte precum: *ocârmuire*, *zapis*, *slătar cu guvernare*, *document*, *aurar*. Altele au dispărut o dată cu realitățile sociale care le-au generat: *argat*, *bir*, *clacă dijma*, *moșier*, *paharnic*, *pîrcălab*, *spătar*, *stolnic*. Există arhaisme lexicale, fonetice, morfologice și sintactice.

Foarte răspândite sunt arhaismele fonetice: „a îmbla”- *a umbla*, „samă”- *seamă*, „părete”- *perete*. Arhaismele morfologice sunt mai puțin răspândite decât cele fonetice: *inime*, *aripe*, *palaturi*, *diamanturi*, *văzum*- întâlnit și în operele lui Mihai Eminescu.

Deși ieșite din vocabularul curent sau activ, deseori arhaismele s-au folosit și se mai folosesc de către scriitori în operele lor, pentru a reda atmosfera unei epoci sau culoarea locală.

Marii noștri scriitori au înțeles foarte bine ce posibilități artistice oferă vocabularul românesc, prin regionalismele, arhaismele și neologismele lui. Spre exemplu, la Creangă, cele mai multe regionalisme, prin care el redă așa de bine culoarea locală, sunt prinse în țesătura frazei în așa fel încât înțelesul lor reiese uneori din context: „*Mă rog, mi se dusesese buhul spre pozna ce făcusem, de n-aveai cap să scoți obrazul în lume de rușine*”. (Ion Creangă- „ Amintiri din copilărie”) Arhaismul și neologismul stau alături de multe ori în proza lui Bălcescu: „*Prin*

întocmirile sale cele ingenioase, prin sângele rece și prin primejdia în care își puse viața, el asigură biruință.” („Românii subț Mihai-Voievod Viteazul”)

Multe neologisme se pot întâlni și în operele lui Geo Bogza: „**imense, profunde**, pline de farmecul unor **insondabile** năzuințe, oceanele sunt **laboratoare primordiale**, de unde viața a pornit asupra pământului.” („Cartea Oltului”)

BIBLIOGRAFIE:

1. Bojin, Alexandru, 1980, *Îndrumări metodice privind studierea limbii și literaturii române în școală*, E.D.P, București
2. Cerghit, Ioan, 2006, *Metode de învățământ*, Editura Polirom, Iași
3. Parfene, Constantin, 1999, *Metodica predării limbii române*, E.D.P
4. Popa, Ion, Popa, Marinela, 1997, *Gramatica limbii române pentru clasele I-VIII*, Editura Niculescu, București
5. Scheau, Ioan, 2004, *Gândirea critică- Metode active de predare-învățare*, Editura Dacia, Cluj-Napoca
6. Stochițoiu-Ichim, Adriana, 2007, *Vocabularul limbii române actuale*, Editura All, București

CANNES – ORAȘUL DE POVESTE AL FESTIVALULUI DE FILM

prof. Florescu Anamaria
Liceul Teoretic „Emil Racoviță” Techirghiol

Orașul Cannes este situat pe malul Mării Mediterane, în zona de sud-est a Franței, în regiunea Provence-Alpes-Côte d’Azur din departamentul Alpes-Maritimes și reprezintă un epicentru al acestei regiuni, întrucât se află la jumătatea distanței dintre Monaco și Saint-Tropez, la 159 km de Marseille, 970 km de Paris și aproximativ 60 km de frontiera cu Italia.

Lordul Henry Brougham, om politic și scriitor englez, este cel care s-a îndrăgostit de aceste locuri în anul 1834, iar apoi le-a făcut cunoscute compatrioților săi. Din acel moment, orașul a început să crească, iar astăzi este departe de satul de pescari de odinioară.

Climatul de tip mediteranean, cu veri lungi, blânde, ce oferă până la 12 ore de soare zilnic, atrage în fiecare an milioane de turiști din toate colțurile lumii. Cu o suprafață de 19 kilometri pătrați și aproximativ 70000 de locuitori, Cannes strălucește prin eleganță și lux, fiind o stațiune turistică foarte cunoscută în Europa și în lumea întreagă pentru plajele minunate, faleza impresionantă, peisaje, muzee și alte atracții turistice. Cannes beneficiază de o poziție geografică extraordinară, întrucât ne poate oferi în același timp peisaje superbe de munte și mare. La doar o oră de mers cu mașina se găsește prima stațiune montană din Alpii de Sud. De la înălțime se arată o panoramă ce taie respirația: un oraș înconjurat de mare și insulele Lerins, portul vechi, cu bărci de pescuit și de agrement și diguri unde acostează cele mai frumoase iahturi din lume.

Se cuvine să amintim și de Rue Meynadier, unde de la primele raze ale soarelui și până spre miezul nopții putem vizita tot felul de magazine cu produse de marcă la prețuri accesibile sau de faimoasa Croisette, doi kilometri de promenadă, parte a patrimoniului cultural al Franței, un adevărat podium al vedetelor internaționale, unde putem admira grădini cu flori și palmieri.

Cannes înseamnă și cultură și istorie: Muzeul Castre, situat în incinta castelului medieval, bastionul Sainte Marguerite, care datează din secolul XI și este cunoscut drept locul înțemnițării "Măștii de Fier", Mănăstirea saint Honorat, din secolul IV, aflată pe insula cu același nume, Muzeul Mării, Miramar Espace, Vila Musée Jean-Gabriel Domergue și grădinile create de familia de artiști și lăsate moștenire orașului Cannes în anul 1973.



Nu putem vorbi despre Cannes fără să amintim de prestigiosul Festival de Film găzduit de acest oraș. Capitala mondială a celei de-a șaptea arte întinde în fiecare an covorul roșu pentru starurile cinematografilei.

Istoria Festivalului de Film de la Cannes începe în anul 1939, atunci când cineștii francezi au dorit să pună bazele unui festival suficient de puternic încât să rivalizeze cu cel de la Veneția. Inițial, pe 9 mai 1939, orașul Biarritz a fost desemnat gazdă a evenimentului însă, la insistențele consilierului municipal la Paris, Georges Prade, pe 31 mai 1939, decizia a fost luată în favoarea orașului Cannes.

Este anul în care ar fi trebuit să se desfășoare prima ediție a Festivalului, sub președinția lui Louis Lumière, însă nu toate circumstanțele istorice au fost favorabile, ceea ce a făcut ca această manifestare să debuteze abia în anul 1946, pe 20 septembrie. Din acel moment și până în prezent, exceptând anii 1948 și 1950, când a fost suspendat din motive financiare, festivalul se desfășoară în fiecare an, în luna mai, timp de două săptămâni. Festivalul de la Cannes este locul în care se reunesc numeroase staruri de cinema, care participă la celebra "Montée des Marches", unde se bucură de o extraordinară expunere publică, grație prezenței unui număr impresionant de ziaști. Pentru producători, evenimentul este prilej de a lansa cele mai recente filme și de a vinde drepturi de autor către distribuitori din lumea întreagă.

În anii '50, Festivalul de la Cannes devine celebru grație prezenței unui număr impresionant de staruri și personalități internaționale, precum Kirk Douglas, Sophia Loren, Grace Kelly, Brigitte Bardot, Alain Delon, Gina Lollobrigida.

După câțiva ani în care a fost acordat ca premiu principal "Le Grand Prix", în anul 1954 consiliul director a decis instituirea unui premiu special. Astfel a luat naștere distincția supremă oferită în cadrul Festivalului de Film de la Cannes, Premiul "Palme d'or", un trofeu în formă de frunze de palmier, un simbol regăsit pe unele arme stocate în zona istorică a orașului Cannes. Lucrarea a fost realizată de bijutierul Lucien Lazon. De-a lungul timpului, aceasta a suferit o serie de modificări.

Premiul "Palme d'or" a fost acordat, în premieră, în anul 1955, înlocuind "Marele Premiu al Festivalului Internațional de Film", decernat din 1949 celei mai bune realizări cinematografice. Primul "Palme d'Or" a fost acordat filmului regizat de Delbert Mann, "Marty".

Timp de zece ani, din 1964 până în 1974, din cauza unor motive administrative, legate de drepturile de autor, s-a decis revenirea la formula de "Mare Premiu al Festivalului Internațional de Film". În 1975, trofeul în formă de frunză de palmier a fost reintrodus și a rămas până în zilele noastre distincția cea mai importantă a Festivalului de la Cannes. În acel an, Premiul "Palme d'Or" i-a revenit regizorului algerian Mohammed Lakhdar-Hamina pentru pelicula "Chronique des années de braise" ("Cronica anilor de foc"). La ediția din anul următor, americanul Martin Scorsese a fost câștigătorul prestigioasei distincții pentru filmul "Taxi Driver".

În anul 2007, Premiul "Palme d'Or" i-a revenit regizorului român Cristian Mungiu pentru "4 luni, 3 săptămâni și 2 zile", după ce acesta primise Premiul acordat de către Federația Internațională a Presei Cinematografice și Premiul acordat de administrația educației naționale din Franța. De-a lungul timpului, un număr de 11 filme românești au obținut premii la diferite categorii în cadrul festivalului, primul dintre acestea fiind, în anul 1957, scurtmetrajul de animație "Scurtă istorie", realizat de Ion Popescu-Gopo.

În anul 2021, regizorul Cristian Mungiu a fost numit președinte al secțiunii "Semaine de la Critique".

În acest an, ediția cu numărul 75 se va desfășura în perioada 17-28 mai.



Le Palais des Festivals et des Congrès



La Montée des Marches

SITOGRAFIE:

<https://www.cannes.com/fr/index.html>

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Cannes>

<https://www.rfi.ro/tag/festivalul-de-film-cannes-2022>

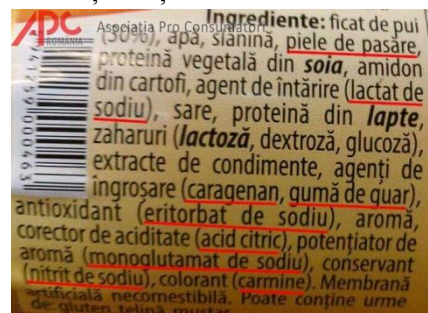
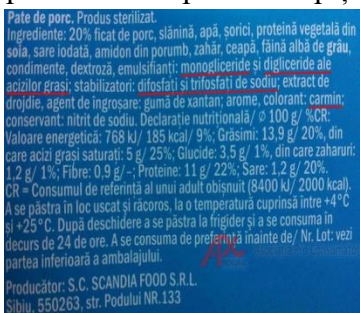
DIN CUFĂRUL CU REȚETE: PATEU DIN FICAT DE PUI

prof. Cehan Laura

Liceul Teoretic „Emil Racoviță” Techirghiol

Trăind într-o lume a vitezei preferăm de multe ori să alegem preparate culinare gata realizate pe care le putem pune pe masă în doi timpi și trei mișcări. Unul dintre aceste preparate este "pateul", preparat minune ce poate fi găsit în comerț sub toate formele și combinațiile: ficat de porc, ficat de pui, ficat de rață, ficat de gâscă, plus nenumărate combinații ale acestora.

Dacă am pierde un pic din timpul nostru să citim cu atenție eticheta am constata că aceste produse conțin de obicei maxim 20-30 % ficat, restul fiind grăsime animală și o gamă diversificată de aditivi alimentari. Deși sunt făcute nenumărate studii referitoare la aceste aspecte continuăm să consumăm aceste produse din lipsă de timp și din obișnuință.



Papilele noastre gustative s-au obișnuit atât de mult cu *aromatul* preparat încât am ajuns să nu ne punem prea mult problema asupra conținutului. În rândurile următoare încerc să vă fac o propunere, să vă rupeți o oră din timpul dumneavoastră și să încercați să realizați o rețetă de pateu din ficat de pui. Toate etapele sunt ilustrate pas cu pas, fotografiile le-am realizat în timpul realizării rețetei, astfel încât rezultatul final să fie pe măsura efortului depus.

Odată gustat acest preparat cu siguranță nu veți mai dori să îl consumați pe cel din comerț.

Ingredientele necesare: 700 g ficat de pui, 100 g unt, 1 morcov, 1 păstârnac, 1 jumătate de ardei gras, 1 ceapă albă, 1 ceapă roșie, 1 căpășănă usturoi, 1 ceapă verde (opțional), 200 ml lapte, 200 ml supă de carne, 25 ml coniac (opțional), 50 ml ulei de măsline, 3 foi de dafin, sare, piper măcinat, cimbru.



Mod de preparare: ficatul se curăță de piele, se taie pe jumătate și se pune în 200 ml lapte rece pentru 30 minute. Între timp morcovul, păstârnacul, ceapa, ardeiul și usturoiul se curăță și se taie felii subțiri. După cele 30 minute se scurge bine ficatul de lapte și într-o tigaie adâncă, tip wok, se pune la încins uleiul de măsline împreună cu 1/3 din cantitatea de unt. În grăsimea topită și încinsă se adaugă toată cantitatea de ceapă și se înăbușă.



Se adaugă apoi o lingură de supă pentru a ușura înăbușirea cepei, în acest moment se adaugă la înăbuși și morcovul împreună cu păstârnacul, ardeiul gras și usturoiul. Se înăbușă legumele pentru 2-3 minute, adăugând o lingură de supă. Se adaugă ficatul, bine scurs, foi de dafin, cimbru și piper și se continuă înăbușirea la foc mic, timp de 5 minute adăugând treptat supă astfel încât compoziția să nu se ardă. După cele 5 minute se adaugă restul de supă, cei 25

ml coniac, se acoperă vasul cu un capac și se continuă înăbușirea la foc mic până când ficatul este pătruns și devine ușor de pasat, durează în jur de 25-30 minute. Din timp în timp se verifică vasul și dacă este necesar se poate adăuga suplimentar câte o lingură de supă sau de apă. Mare atenție să nu adăugați sare în timpul înăbușirii deoarece această va întări ficatul și va îngreuna procesul de tratare termică a acestuia.



După ce ficatul este bine înmuiat și cantitatea de sos s-a redus în totalitate se retrage vasul de pe foc, se elimină frunzele de dafin și cu ajutorul unui mixer vertical se pasează compoziția, adăugând și restul de unt tăiat cubulețe. În acest moment se adaugă sarea și se potrivește gustul, adăugând dacă mai este necesar piper măcinat.



Compoziția se pasează cu mixerul vertical până când devine cremoasă, toate componentele fiind bine pasate. Pateul rezultat se pune într-un vas de sticlă și se lasă la frigider cel puțin 1 oră înainte de a fi consumat. Poate fi păstrat la frigider timp de 3-4 zile pentru a fi consumat proaspăt sau poate fi congelat imediat după preparare și răcire și folosit la nevoie.

Pateul din ficat de pui este foarte fin și poate fi folosit atât întins pe felii sau crutoane de pâine cât și în structura ouălor sau legumelor umplute. Rețeta poate fi realizată și cu ficat de rață/gâscă sau în cazul în care nu aveți ficat de pasăre puteți folosi ficat de porc/vită/miel, însă textura fină se obține doar cu ficat de pasăre.

Spor la lucru și sper să aveți rezultate cât mai bune la realizarea acestui preparat!

SITOGRAFIE:

<https://www.apc-romania.ro/ro/i-studiu-despre-pateul-de-ficat/Mzg3LTE.html>

ROSTIRI NELITERARE ÎN LIMBAJUL ELEVILOR DIN CICLUL PRIMAR

Profesor învăț. primar Nedelcu Cristina-Ionela

Liceul Teoretic „Emil Racoviță” Techirghiol

„Grija esențială, în procesul comunicării, a fiecăruia dintre noi este, pe cât posibil, evitarea greșelilor atât în exprimare, cât și în scris.”

Aproape la tot pasul întâlnim formulări incerte și/sau discutabile sub raport gramatical și lexical ce încalcă cu bună știință normele exprimării decente, civilizate, corecte. Unele dintre greșeli, fie ele de natură lexicală, fie de natură gramaticală, sunt greșeli curente, altele scot în evidență anumite preferințe ale vorbitorilor, care sunt în contradicție cu norma literară.

Cunoașterea normelor ortoepice și prevenirea încălcării lor constituie un domeniu important al cultivării limbii române.

1.Substantivul

În cazul substantivului, abaterile de la norma literară sunt legate de gen, număr, caz și pronunție:

a.Genul

În cadrul genului vorbitorii au o reacție de respingere a variantelor feminine, când este vorba de anumite profesii, funcții sau titluri. Aceasta se manifestă în mod diferit în funcție de mediul profesional, nivelul socio-cultural, contextul lingvistic etc.

„În limba română actuală există o puternică tendință de neglijare a distincției de gen (sex) între numele de persoane, ceea ce se oglindește în folosirea numelor de persoane cu anumite ocupații sau titluri în forma de masculin cu referire la femei, chiar atunci când există femininul corespunzător. Uneori, unul și același substantiv masculin are corespondent feminin într-un sens și în altul, nu: de la doctor <<medic>> există derivatul feminin doctoriță, dar de la doctor<<persoană care are doctoratul>> nu s-a creat un feminin paralel, deși sunt multe femei cu acest titlu”.

Acolo unde substantivele au numai formă de masculin este neliterară folosirea formei de feminin.

Multe substantive neologice și-au creat forme paralele de plural.

b.Numărul

Confuziile se întâlnesc la desinențele de plural.

Elevii confundă, la plural, substantivele terminate în **-e** cu cele terminate în **-i** (și invers). De multe ori îi auzim spunând *bări* în loc de *bare*; *căpșuni* în loc de *căpșune*; *coperți* în loc de *coperte*; *înghețați* în loc de *înghețate*; *sacoși* în loc de *sacoșe*; *coale* în loc de *coli*; *șăibi* în loc de *șaibe*; *plapume* în loc de *plăpumi* etc.

O altă confuzie o întâlnim în cazul substantivelor de genul neutru, în cazul cărora elevii folosesc desinența **-e** în locul desinenței **-uri**: *aerodroame* în loc de *aerodromuri*; *albușe* în loc de *albușuri*; *bazare* în loc de *bazaruri*; *chibrite* în loc de *chibrituri*; *coniac* în loc de *coniacuri*; *festival* în loc de *festivaluri*; *furtune* în loc de *furtunuri*; *hotele* în loc de *hoteluri*; *macate* în loc de *macaturi* etc.

c.Cazul

De multe ori elevii din învățământul primar folosesc greșit formele de genitiv-dativ pentru unele substantive: *bării* în loc de *barei*; *cazarmei* în loc de *cazărmii*; *ceței* în loc de *ceții*; *dezordinei* în loc de *dezordinii*; *gâștii* în loc de *gâștei*; *mătușei* în loc de *mătușii*; *oastei* în loc de *oștii*; *pieții* în loc de *pieței*; *soartei* în loc de *sorții* etc.

2. Adjectivul

Greșelile întâlnite la adjectiv sunt legate de acord și de sensul unora dintre ele în anumite contexte.

Adjectivele propriu-zise sau adjectivele provenite din participii trebuie să aibă același gen, număr și caz cu substantivul pe care îl determină, iar în cazul unui grup, acordul se realizează cu întregul grup nu numai cu ultimul constituent al grupului. De asemenea, se manifestă tendința de slăbire a acordului cazual al adjectivului.

O altă greșeală este combinarea formei sintetice cu cea analitică a adjectivelor care arată cantitatea nedefinită sau folosirea gradelor de comparație la unele adjective al căror sens nu admite grade de comparație, deoarece indică o valoare absolută.

Mulți elevi folosesc unele adjective cu alt sens decât cel corect.

3. Articolul

În cazul articolului greșelile întâlnite sunt omiterea articolului, folosirea articolului hotărât proclitic lui la numele proprii de persoane feminine terminate în a, omiterea articolului hotărât **-(u)l** de la toponimele simple, omiterea articolului posesiv atunci când se coordonează mai multe genitive, începând cu al doilea, lipsa acordului în gen, număr și caz a articolului demonstrativ cu substantivul determinat.

Exemple:

Din punct de vedere al notelor, clasa noastră ocupă un loc fruntaș. (corect: **Din punctul de vedere** al notelor, clasa noastră ocupă un loc fruntaș)

Studierea limbii engleze a deschis și mai mare orizont elevilor. (corect: *Studierea limbii engleze a deschis **un** și mai mare orizont elevilor.*)

Lui Dana, lui Maria, lui Ioana în loc de **Danei, Mariei, Ioanei**

4. Numeralul

Cu toate că numeralul are o flexiune mai săracă, ridică numeroase probleme în ceea ce privește folosirea corectă: tendința de generalizare a formei de masculin, chiar atunci când determinantul este un substantiv feminin, rostirea și scrierea greșită a numeralelor cardinale, tendința de trecere de la numeralul ordinal la numeralul cardinal.

Exemple:

*E ora **doisprezece**.* (corect: *E ora **douăsprezece**.*)

*Anul are **doisprezece** luni.* (corect: *Anul are **douăsprezece** luni.*)

Douășdoi, patrușpatru, șapteșcinci, optisprezace** în loc de **douăzeci și doi, patruzeci și patru, șaptezeci și cinci, optsprezece.

5. Pronumele

Flexiunea bogată și varietatea formală a pronumelor, existența formelor neaccentuate alături de cele accentuate sau de anumite dezacorduri la diferite categorii de pronume creează dificultăți în folosirea corectă a pronumelor.

Exemple:

I-am cerut **dânșii** o carte despre animalele sălbatice. (corect: I-am cerut **dânsei** o carte despre animalele sălbatice.)

Tu însuși, ei însuși, ei însăși în loc de **tu însuți/însăți, ei înșiși, ei înseși**.

Exercițiul **care** l-am rezolvat nu era corect. (corect: Exercițiul **pe care** l-am rezolvat nu era corect.)

Sunt oameni **care** nu le place muzica clasică. (corect: Sunt oameni **căroră** nu le place muzica clasică.)

Cine știe nu-i e frică de examen. (corect: **Cui** știe nu-i e frică de examen.)

Am **oarece** rezerve pentru cele afirmate. (corect: Am **oarecare** rezerve pentru cele afirmate.)

6. Verbul

Trecerea unor verbe de la o conjugare la alta, folosirea desinențelor din paradigma conjugării, necunoașterea modului de construcție a unor verbe în combinație cu alte părți de vorbire și sensul anumitelor verbe dau naștere celor mai întâlnite greșeli legate de această parte de vorbire.

Exemple:

Mi-ar **place** să merg duminică la film. (corect: Mi-ar **plăcea** să merg duminică la film.)

Urmele **nu vor dispăre** așa de repede. (corect: Urmele **nu vor dispărea** așa de repede.)

Profesorul îți **va scade** nota pentru că ai scris urât. (corect: Profesorul îți **va scădea** nota pentru că ai scris urât.)

Trebuie **de verificat** toată lucrarea. (corect: Trebuie **verificată** toată lucrarea.)

Uitați ce mi-a făcut! (corect: **Uitați-vă** ce mi-a făcut!)

Se mai întâlnește și o greșeală numită cultism rezultată din înlocuirea unui cuvânt vechi, considerat „banal” printr-un neologism parțial sinonim cu acesta, înlocuire care presupune neglijarea diferențelor existente între cele două sinonime și al cărui rezultat îl constituie folosirea neologismului cu un sens mai larg decât cel care îi este propriu.

Exemple:

Am servit o friptură la grătar. (corect: **Am mâncat** o friptură la grătar.)

Am servit masa la restaurant. (corect: **Am luat masa** la restaurant)

Dimineața **servesc** un ceai. (corect: Dimineața **beau** un ceai.)

7. Adverbul

În cazul adverbului, se întâlnesc greșeli legate mai ales de tendința de adjectivizare, așezarea adverbului mai înaintea formelor verbale compuse, omiterea repetării în fața fiecărui element al unei enumerări.

Exemple:

Copii **noi-născuți**, colege **noi-venite** în loc de copii **nou-născuți**, colege **nou-venite**.

Elevii **slabi** pregătiți nu au promovat examenul de capacitate. (corect: Elevii **slab** pregătiți nu au promovat examenul de capacitate.)

Mai a spus și colegul meu. (corect: **A mai spus** și colegul meu.)

Nu **cam** mi-a plăcut. (corect: Nu **prea** mi-a plăcut.)

Am fost decât noi la film. (corect: Nu am fost decât noi la film.)

8.Prepoziția

Cele mai frecvente greșeli ale elevilor din ciclul primar legate de această parte de vorbire sunt înlocuirea sau confuzia unei prepoziții cu alta.

Exemple:

A căzut **după** scară. (corect: A căzut **de pe** scară.)

Te sun **după** telefonul unui prieten. (corect: Te sun **de pe** telefonul unui prieten.)

Problema a fost analizată **de** Mircea. (corect: Problema a fost analizată **de către** Mircea.)

Geantă **de** piele, masă **de** lemn, vază **de** cristal în loc de geantă **din** piele, masă **din** lemn, vază **din** cristal.

Câțiva colegi i-am ajutat la matematică. (corect: **Pe câțiva** dintre colegi i-am ajutat la matematică.)

Le-am dat **la colegi** temele. (corect: Le-am dat **colegilor** temele.

9.Conjunția

Și în cazul conjuncției, cele mai multe greșeli apar atunci când se înlocuiește o conjuncție cu alta.

Exemple:

Și-a amintit **căci** mai citise cartea. (corect: Și-a amintit **că** mai citise cartea.)

Este bine **ca** să le mai spunem. (corect: Este bine **să** le mai spunem.)

Mi-a spus **ca să** citesc lecția de mai multe ori. (corect: Mi-a spus **să** citesc lecția de mai multe ori.)

10.Construcții pleonastice

„Pleonasmul este o greșeală de exprimare care constă în folosirea alăturată a unor cuvinte, construcții sau propoziții cu același înțeles. Este de fapt repetarea aceluiași semnificat prin semnificații diferiți.”

Foarte des auzim la elevii din ciclul primar următoarele construcții pleonastice: avansează înainte, coboară jos, urcă sus, continuă mai departe, geam de sticlă, icre de pește, miere de albine, mujdei de usturoi, sumă de bani, undiță de pește, mai superior, cel mai principal, enorm de mult, cel mai formidabil, iarăși din nou.

„Greșelile, mai rare sau mai frecvente, mai grave sau mai puțin grave, pot reprezenta tendințe de evoluție, de modificare a structurii lingvistice în genral sau de schimbare a configurației limbii literare.

Norma limbii este stabilită de către specialiști pe baza legilor de evoluție a limbii. Laxismul (nejustificat) nu trebuie încurajat, dar nu trebuie să se ajungă la încorsetarea de tip <<purist>>, care ar contraveni flagrant dezvoltării libere <<naturale>> a limbii noastre.

Școlii îi revine misiunea de a asigura într-un cadru organizat sub forma unui proces dirijat, o pregătire corespunzătoare a elevilor în conformitate cu cerințele normei literare.”

Bibliografie:

Avram, Mioara—Gramatica pentru toți, Editura Academiei, București, 1986;
Gaur, Alexandru—Tendențele actuale ale limbii române, Editura Științifică, București, 1968;
Gaur, Alexandru—„Capcanele” limbii române, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1976;
Gaur, Alexandru—Dicționar al greșelilor de limbă, Editura Academiei, București, 1982;
Guțu Romalo, Valeria—Corectitudine și greșală. Limba română de azi, Versiune nouă, Editura Humanitas Educațional, colecția Repere, București, 2000;
Hristea, Teodor—Probleme de etimologie, Editura Științifică, București, 1968;
Hristea, Teodor—Sinteze de limba română, Editura Albatros, București, 1984;
Țibrian, Constantin-- Rostiri neliterare în limba română actuală, Editura Universității din Pitești, Pitești, 2005.

SCRISUL DE MÂNĂ

*Prof. înv. primar - Neagu Mihaela
Liceul Teoretic Emil Racoviță Techirghiol*

Specialiștii trag un semnal de alarmă și spun că nu trebuie să uităm scrisul de mână, se arată în doctorulzilei.ro.

„Fără această deprindere vom transforma funcțiile creierului într-un „handicap”.

Suntem la un click distanță de orice informație de care am avea nevoie. Tehnologia a avansat mult și nu e rău. Însă există un revers al medaliei. Nu mai scriem de mână decât foarte puțin. Elevii își fac proiectele pentru școală la calculator, cererile se scriu și ele la fel. Pentru mesaje, felicitări și alte asemenea folosim telefonul”, susțin specialiștii. Aceștia au observat că ne vom pierde deprinderea de a scrie de mână, iar acest lucru ne va afecta dezvoltarea creierului.

„În lipsa scrisului de mână, creierul nostru nu va mai fi stimulat suficient, iar el nu se va mai dezvolta în mod corect”, susțin specialiștii. Mai mult chiar, spun aceștia, exercițiile de scriere alungă stresul, grijile și aduc o stare de bine, ne deschide către noi orizonturi și ne ajută să putem comunica „descărcându-ne” în acest mod. Totodată, informația redată în scris pe o foaie de hârtie ne ajută să ne întipărim informația mai bine în creier. Dar cel mai mare beneficiu ar fi legat totuși de faptul că scrisul cu pixul, creionul sau stiloul utilizează o mai mare porțiune de creier decât dacă tastăm digital.

Un studiu a descoperit ca studenții care luau în clasa notițe scrise de mână reușeau să învețe mai mult decât cei care își tastau notițele pe laptop. Cercetătorii au testat memoria datelor notate, gradul de înțelegere a conceptelor și abilitatea lor de a generaliza și de a găsi logica în ceea ce studiau.

Studenții care luau notițe pe laptop reușeau să scrie mai mult cantitativ, însă cei care scriau de mână manifestau o mai bună înțelegere a conceptelor din materialul predat, comparativ cu cei care își luau notițele pe laptop. Studenții care scriau de mână reușeau și să aplice mai bine ceea ce învățaseră.

Creierul este compus din lobul frontal, lobul parietal și o mare serie de celule. Lobul frontal este conectat la scris, citit, raționament și personalitate. Lobul parietal este cel care interpretează scrisul și cititul – în general cuvintele.

Celulele din creier sunt stimulate numai dacă exersați zilnic scrisul de mână și apelați mai puțin la tastatură. În felul acesta, ajutați creierul să se concentreze mai bine.

Scrisul de mână stimulează memoria și celulele creierului, generează mai rapid ideile, îmbogățește vocabularul, sporește creativitatea, ajută la relaxare și impune o anumită disciplină prin respectarea regulilor de redactare.

Este foarte important să scriem de mână zilnic pentru a evita transformarea funcțiilor creierului într-un „handicap.” În unele țări, scrisul de mână începe să devină o „modă învechită”. Un exemplu este Finlanda unde elevii au renunțat la scrisul de mână, în favoarea scrisului la tastatură. Însă, specialiștii spun că scrisul de mână stimulează funcțiile creierului.

Un exemplu este Finlanda unde elevii au renunțat la scrisul de mână în favoarea scrisului la calculator, a scris de BBC, citat de Hotnews.

Astfel, începând cu toamna anului 2016, elevii nu au mai învățat la școală să scrie de mână, ci își dezvoltă abilitățile de tastare. „Abilitățile de tastare fluentă sunt o competență națională importantă”, a precizat Minna Harmanen de la Consiliul Național al Educației. Ea a mai spus că această modificarea va fi o schimbare culturală majoră, însă tastarea este mai relevantă pentru viața de zi cu zi.

Mulți oameni s-au arătat mulțumiți de schimbare. Cu toate acestea, specialiștii au explicat că scrisul de mână îi ajută pe copii să dezvolte abilități motorii fine și să își antreneze funcționarea creierului și sugerează ca lecțiile de calligrafie să fie înlocuite cu cele de desen și lucru manual.

Ajută creativitatea.

Scrisul de mână combină percepția vizuală, motorie și cea cognitivă, de aceea este un proces mult mai lent, care necesită mai multă implicare decât folosirea tastelor pentru scris. Folosind mai multe zone ale creierului, atât din emisfera dreaptă cât și din cea stângă, scrisul de mână poate stimula creativitatea mai mult decât folosirea unei tastaturi.

De asemenea, scrisul de mână este o artă în sine. Este nevoie de îndemânare pentru a îmbunătăți modul în care scrii și fiecare individ are propriul său stil de a da contur literelor.

BIBLIOGRAFIE:

1. Studiul " The effects of handwriting experience of Literary learning" apărut în Psychological Science, 2021;

2. Wikipedia

METODE ALE GÂNDIRII CRITICE ÎN LECȚIILE DE COMUNICARE

*Prof. înv. primar Viorica Niculescu
Liceul Teoretic „Emil Racoviță” Techirghiol*

Educarea gândirii constituie unul dintre obiectivele de bază ale școlii. Nu se poate imagina viața psihică fără gândire. Ea constă într-o succesiune de operații ce duc la dezvăluirea unor aspecte importante ale realității. Acțiunea educațională instructiv-formativă vizează producerea unor schimbări de natură cognitivă, afectiv-motivațională, atitudinală și comportamentală la nivelul personalității celui supus instruirii. Instrumentul necesar transformării și ameliorării naturii umane este reprezentat de metoda didactică.

În învățământul tradițional, principala metodă de educare a gândirii o constituie expunerea dascălului, completată cu studiul individual al elevului. Această metodă a fost aspru criticată încă de la începutul secolului, susținându-se că ea nu favorizează legătura cu practica. Lipsa legăturii cu realitatea e reflectată de atitudinea elevilor: aceștia asistă pasiv la expunerea pe care, mai apoi, știu că trebuie să o repete; puși într-o situație practică, ei ar fi nevoiți să soluționeze pe loc problemele sesizate. În cadrul lecției tradiționale se trece, de obicei, de la general la particular- invers decât în practică. Și studiul individual se efectuează din alt punct de vedere: copilul să știe să reproducă –ceea ce-i antrenează foarte puțin efortul de gândire.

La începutul secolului o serie de filozofi și pedagogi ca J Dewey, M. Montessori sau J.O. Decroly au criticat școala tradițională, în special prelegerile școlare. Se deplângea lipsa de interes a elevilor pentru școală, pasivitatea lor la ore, slaba legătură cu practica, în fapt, cu viața. S-au preconizat diverse moduri de organizare a învățământului, “școli active”, în care aspectul principal îl constituia studiul individual al elevului, renunțându-se în anumite situații la lecții și abordându-se interesele manifestate de elevi.

Experiențele din primele decenii ale secolului XX au infirmat speranțele inițiale: elevii își însușeau prea puține cunoștințe sau rămâneau la un nivel superficial de cunoaștere. Explicația eșecului o constituie atât imposibilitatea elevului de a descifra singur texte științifice cât și cedarea în fața inereselor sale. Menirea școlii este și aceea de a crea interesul pentru cunoaștere, pentru viața socială, iar copilului trebuie să i se dezvolte capacitatea de a înțelege, de a dezbate un text mai complicat.

După cel de-al II-lea Război Mondial în Occident s-a revenit la învățământul pe clase, pe lecții, la planuri și programe prescrise, dar s-a urmărit activizarea modului de predare-învățare.

Învățământul tradițional utilizează forma frontală în mod aproape exclusiv. În școlile occidentale, dimpotrivă, se intervine doar într-o secvență a orei sau chiar deloc. Elevii lucrează singuri sau pe grupe, sub supravegherea sau ajutorul dascălului ce intervine uneori cu întrebări sau indicații. Activitatea pe grupe sau individuală este axată pe soluționarea de probleme. Uneori, tema nu este formulată foarte clar: copiii trebuie să găsească “problema” și

să o rezolve. Se are în vedere, astfel, nu numai dezvoltarea gândirii, ci și stimularea creativității. Se apelează la învățarea prin descoperire – în special când elevii efectuează lucrări practice. Este vorba, desigur, despre o descoperire dirijată.

Acest mod nou, activ, de organizare a procesului de învățământ se dovedește superior dar solicită mult timp din spațiul orei. Din cauza programelor mult încărcate, în țara noastră acest sistem s-a putut implementa abea în momentul descongestionării materiei.

Lecțiile de comunicare solicită aplicarea metodelor activ – participative, în sprijinul însușirii cunoștințelor. Școala are ca prioritate studiul limbii române literare, ca mijloc de comunicare interumană și ca demers de cunoaștere a identității spirituale și culturale. Se urmărește ca fiecare elev – la sfârșitul unui ciclu-, să fie capabil a utiliza optim cunoștințele sale lingvistice; deprinderile de comunicare să fie la un nivel corespunzător astfel încât să-i permită înțelegerea mesajului dar să-i ofere și capacitatea de a se face înțeles în diverse acte de comunicare. Stăpânirea corectă a limbii determină, în mare măsură succesul școlar, favorizează reușita în viața socială și profesională, fiind primul instrument al libertății individuale.

În cadrul lecțiilor de comunicare metodele activ- participative asigură o instruire eficientă, amplifică motivația intrinsecă pentru actul învățării, permit respectarea ritmului interior de lucru al elevului și îi familiarizează pe aceștia cu tehnicile de investigare. Cunoștințele asimilate devin astfel operaționale, iar conținutul însuși se caracterizează prin durabilitate și retenție.

Sarcinile cadrului didactic, atunci când apelează la acest tip de metode sunt:

- 1) *Controlul* (enunță obiectivele și anunță activitatea);
- 2) *Consilierea* (dă informații și sugestii);
- 3) *Medierea* (încurajează participarea elevilor);
- 4) *Participarea* (doar atunci când este cazul);
- 5) *Reținerea* (lasă grupul să lucreze singur, fără intervenția lui);
- 6) *Concluzionarea* (notează aspectele principale și le corelează).

Metodele activ – participative prin care se urmărește dezvoltarea gândirii critice sunt: brainstorming-ul, răspunsurile în cerc, consemnarea rapidă, discuția cu cărți – simbol, studiul de caz, bățul vorbitor, dezbateră, interviul, metoda ferăstrăului, metoda S.I.N.E.L.G.

- 1) *Brainstorming-ul* permite participarea activă a fiecărui membru. Accentul se pune pe numărul de idei și mai puțin pe calitatea acestora. Evaluarea se realizează ulterior. Ca tehnică de lucru, un *secretar* notează ideile, iar în momentul când timpul a expirat cere trierea ideilor.
- 2) *“Răspunsuri în cerc”* este o metodă ce presupune o participare mult mai structurată a elevilor.

- 3) *Consemnarea rapidă* presupune ca participanții să-și noteze ideile pe coli nesemnate. Acestea se adună, se citesc ulterior, se discută. Metoda oferă și elevilor timizi posibilitatea de afirmare.
- 4) *Discuția cu cărți simbol* asigură o participare egală la lecție, tuturor elevilor.
- 5) *Studiul de caz* urmărește ca elevul să utilizeze noțiunile noi în situații reale de viață. Metoda presupune parcurgerea unor etape: selectarea materialului referitor la un caz real sau ipotetic; expunerea datelor; detectarea problemei; discutarea problemei.
- 6) *Bățul vorbitor* descrie la origine un obicei al indienilor: se așezau în cerc iar cel care avea bățul avea “puterea” de a vorbi, iar ceilalți, “puterea” de a asculta.
- 7) *Dezbaterea* presupune ca tema să fie anunțată din timp astfel încât elevii să se poată pregăti pentru alegerea diferitelor argumente. Argumentele se consemnează pe o coală de hârtie și este interesant de urmărit migrația indecișilor și schimbările de poziție *pro* și *contra*.

Această metodă creează o atmosferă relaxantă și încurajează emiterea de opinii.

- 8) *Interviul* presupune alegerea din timp a temei iar intervievații să vină în mijlocul elevilor. Răspunsurile se înregistrează în scris sau pe casetă.
- 9) *Metoda ferăstrăului* presupune activarea unui număr mare de elevi în vederea dezvoltării spiritului de echipă și se lucrează pe grupuri de elevi. Fiecare grup primește o sarcină, iar la sfârșit sunt comunicate rezultatele.
- 10) *Metoda SINELG (Sistem interactiv de notare pentru eficientizarea lecturii și gândirii)*

Elevii lucrează singuri sau pe grupe și se urmărește valorificarea cunoștințelor pe care elevul le posedă în legătură cu o anumită noțiune și stimularea gândirii prin întrebări de tipul: “Ce nu știi?” (Doresc să știi), “Ce am învățat?”, “Unde greșesc?”- toate aceste întrebări pot fi trecute într-un tabel.

Momentele principale în desfășurarea acestei metode sunt:

- Evocarea (introducerea cuvântului – cheie)
- Căutarea sensului (consolidarea noilor cunoștințe)
- Întinderea (tema, eseul).

Metodele activ – participative aduc o însemnată contribuție în dezvoltarea gândirii critice a copilului. Gândirea și învățarea critică apar atunci când elevii sunt atrași de diversitatea ideilor, iar pentru aceasta este necesară respectarea anumitor condiții: acordarea timpului necesar pentru experiențele de gândire critică; elevul trebuie lăsat să speculeze; acceptarea diversității de idei și soluții; evitarea ridiculizării elevilor care nu se ridică la înălțimea așteptărilor; manifestarea încrederii în capacitatea fiecărui elev de a gândi critic.

Maximizarea contribuției metodelor de instruire la formarea personalității elevului este asigurată prin tehnici, procedee și strategii eficiente de activizare a acestuia, de mobilizare, participare și implicare afectivă a elevilor în activitatea de predare-învățare. Astfel, metodele și tehnicile folosite devin, în cadrul unei activități didactice de învățare autentică, moduri acționale și procedurale care stimulează capacitatea de explorare și descoperire, de analiză și sinteză, raționare și evaluare.

Fără îndoială, este adevărat că acela care învață trebuie să-și construiască cunoașterea prin intermediul propriei înțelegeri și că nimeni nu poate face acest lucru în locul său. Dar nu este mai puțin adevărat că această construcție personală este favorizată de interacțiunea cu alții, care, la rândul lor, învață. Altfel spus, dacă elevii își construiesc cunoașterea proprie, nu înseamnă însă că fac acest lucru singuri, în izolare. Să nu uităm că omul este fundamental social.

Promovarea învățării active presupune și încurajarea parteneriatelor în învățare. În fapt, adevărata învățare, aceea care permite transferul achizițiilor în contexte noi este nu doar simplu **activă, individual activă, ci INTERACTIVĂ.**

BIBLIOGRAFIE

1. Ausubel, D.P. Robinson, "Învățarea în școală", E.D.P. București, 1991
2. Cosmovici Andrei, "Psihologie", Editura Polirom, Iași, 1998
3. Cosmovici Andrei, "Rolul activităților didactice pe grupe", "Rev. de pedagogie" 10, 1984
4. Cucos Constantin, "Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice", Editura Polirom, Iași, 1998
5. Dewey John, "Trei scrieri despre educație", E.D.P. București, 1977
6. Montessori Maria, "Descoperirea copilului", E.D.P. București, 1977.

DOR DE COPILĂRIE

Prof. inv. primar Simula Elena Mariana
Liceul Teoretic Emil Racoviță Techirghiol

Copilăria e o stare fără vârstă, ea ține de infinit, este singura felie care topește întregul univers înconjurător, vârstă în care nu spaimele de moarte îl macină pe om, ci spaimele de care se înfioară și gâzele, parte și ele din acest întreg fabulos numit natură. Copilăria este seismograful care anunță cutremurele intime de mai târziu; în funcție de ea, omul se comportă într-un anumit fel când e matur, și nu altfel. – **Petre Sălcudeanu**

Copilăria este o latură firească a vieții, ce nu trebuie neglijată, prin care sufletele noastre vibrează iar talentul se înalță. Sufletele curate de copii, care sorb cu nesaț din nectarul cunoașterii, oglindesc frumusețea, veselia, joaca, gingășia, puritatea acestui tărâm de basm.. Nu putem să uităm că rădăcinile unei copilării împlinite se găsesc în cuvântul cald al mamei, în iubirea ei necondiționată, în zâmbetul ei care aduce fericire în sufletul copilului.

Jocul și joaca sunt elemente caracteristice copilăriei. Ele îi dau farmec, reprezentând o modalitate prin care copiii pot descoperi lumea înconjurătoare și totodată minunatele lucruri pe care copilăria le poate oferi.

Activitățile artistico- plastice, colajul stimulează dezvoltarea creativității copilului, lăsându- i să opereze cu diverse tehnici de lucru, în vederea cultivării gustului pentru frumosul artistic și exprimării propriilor gânduri, trăiri, sentimente.

Cu ajutorul culorii, cuvântului și a multiplelor posibilități de combinare și recombinaire a diferitelor tehnici cât și a elementelor TANGRAM, elevii vor oglindi lumea mirifică a copilăriei care își găsește consistența în anii petrecuți în familie alături de binecuvântarea mamei care pentru fiecare reușită rostește câte un ”bravo,” care dă încredere și curaj atunci când prin jocurile preferate, ea de fapt aduce un plus în marele univers al cunoașterii, al descoperirilor, al învățării, în tărâmul magic al aventurilor unde copilăria este nemuritoare...un vis divin..

Aceste argumente ne-au determinat, pe noi cadrele didactice, să relansăm o nouă provocare colegilor și elevilor de a participa la Concursul ”Dor de copilărie”, proiect realizat în colaborare cu partenerii: **Biblioteca Orășenească –Techirgiol, Grădinița piticilor – Techirgiol, Florăria Tadima –Techirgiol**, aflat la a treia ediție. Ca urmare a implicării în acest proiect, elevii din cadrul Liceului Teoretic ”Emil Racoviță” au obținut rezultate remarcabile.

Nr. Crt./adev.	Numele și prenumele elevului	PREMIUL	Clasa	Cadru didactic	Secțiunea
1.	FECHETĂ ARIANA	1	I	Rîmbu Cristina	I
2.	ROTARU ANDREI -DANIEL	2			I
3.	GRIGORE AMALIA CRISTINA	3			I
4.	POP CĂTĂLINA BIANCA	1		Dragomir Mihaela Geanina	I
5.	ALI AYAN	2			I
6.	CARAIMAN ANAMARIA VICTORIA	3			I
7.	BELDIMAN DAVID ANDREI	1		Simula Elena Mariana	I
8.	CIOFÎRDEL IRINA ANDREEA	2			I
9.	GRĂDINARIU LUCA	3			I

Nr. Crt./adev.	Numele și prenumele elevului	PREMIUL	Clasa	Cadru didactic	Secțiunea
10.	MERAVI DAVID	1	a II-a	Neagu Mihaela	I
11.	UNGUREANU FILIP	2			I
12.	AVRĂMUȚĂ ELIZA	3			I
13.	NIȚU ANDY	1		Stamate Georgiana Victoria	I
14.	COSTEA IULIA CLAUDIA	2			I
15.	CONSTANTIN RAMONA CRISTINA	3			I

Nr. Crt./adev.	Numele și prenumele elevului	PREMIUL	Clasa	Cadru didactic	Secțiunea
16.	ABDULGANI RAMI	1	a III- a	Lupescu Gianina Elena	II
17.	DURAC NATALIA ELENA	2			II
18.	GINARA EDUARD GEORGE	3			II
19.	FILIPOVICI SEBASTIAN	1		Nedelcu Cristina	II
20.	DAVID SARA	2			II
21.	ȘERBAN ȘTEFANIA	MENTIUNE			II
22.	HODOROG DANIELA ADRIANA	MENTIUNE			II

Nr. Crt./adev	Numele și prenumele elevului	PREMIUL	Clasa	Cadru didactic	Secțiunea
23.	MITRICĂ NATALIA MARINA	1	a IV - a	Grigore Nicoleta Claudia	II
24.	CONSTANTIN ELENA GABRIELA	2			II
25.	BĂLAN TINCA	3			II
26.	ACSÂN ALEXIA IOANA	1		Niculescu Viorica	II
27.	ANDREICA ALESSIA MARIA	2			II
28.	STĂNICĂ MATEI ANDREI	3			II
29.	NISTOR ȘTEFANIA	1		Burlacu Adina Magdalena	II
30.	VIERU PAULA	2			II

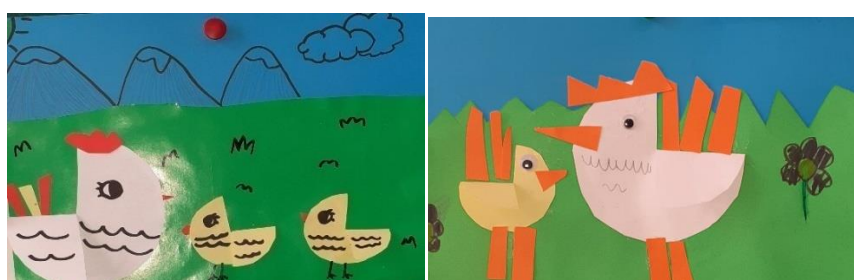
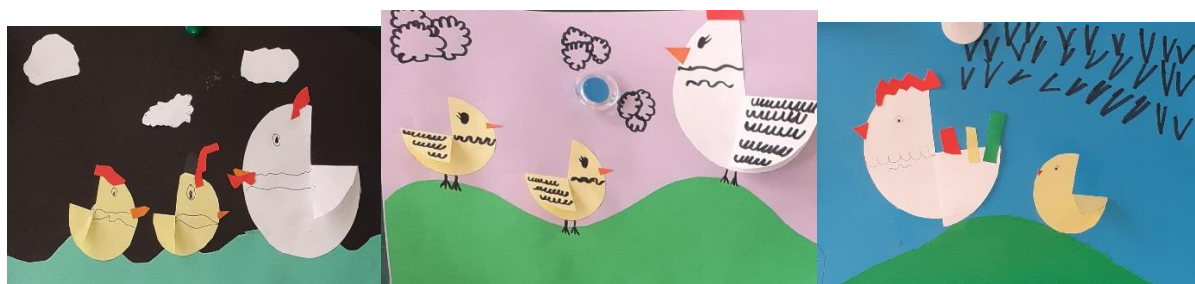
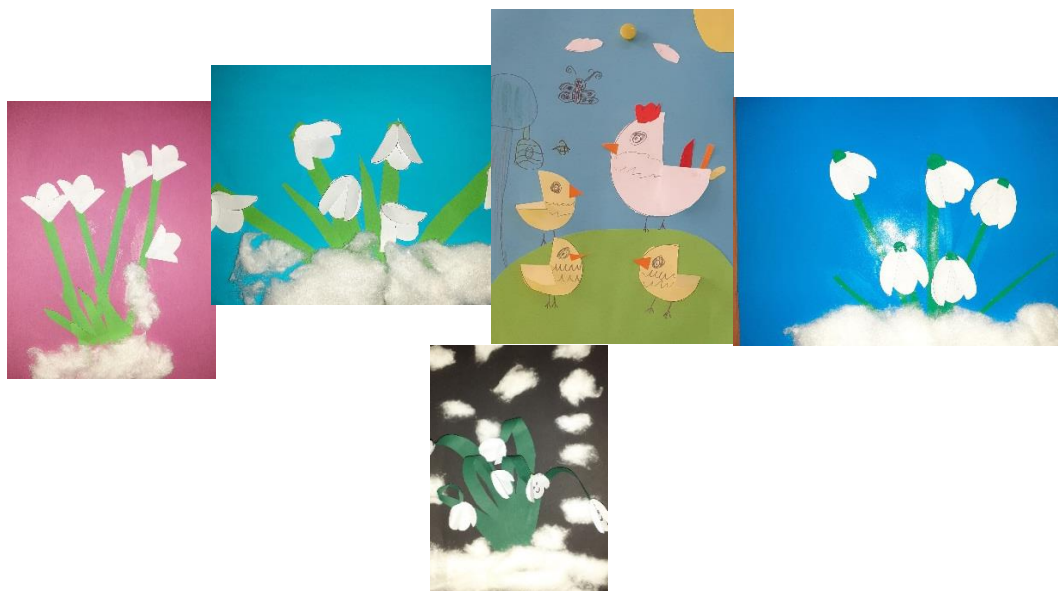
Nr. Crt./adev.	Numele și prenumele elevului	PREMIUL	Clasa	Cadru didactic	Secțiunea
31	BREBENEL MARIA EMMA	1	CP	Lupescu Maria	I
32.	VASILE ALESSIA MARIA	2			I
33.	ISMAIL SEDEP	3			I
34.	GHEORGHE ANAMARIA ELENA	1		Bucur Ionela	I
35.	NISTOR AMALIA NICOLLE	2			I
36.	CATARGIU MAIA	3			I

Juriul care a participat la evaluarea lucrărilor a fost compus din profesorii: Simula Elena Mariana, Stamate Georgiana Victoria, Niculescu Viorica, Palas Natalia, Lupescu Maria, Nicoleta Grigore Claudia și reprezentanți ai Florăriei Tadima- Tapalagă Alina, Grădiniței Piticilor- Șlincu Adriana, Bibliotecii Orășenești – Camelia Stan.

**Buburuzele clasei a II-a B iubesc
răcoarea și frumusețea iernilor românești!**



Buburuzele clasei a II-a B
aduc a XXII-a primăvara a celui de-al doilea mileniu!



COMPUNERI

Coordonator, prof. Stamate Georgiana Victoria

Primăvara

Constantin Cristina, clasa a II-a B

Vremea de afară este călduroasă şi plăcută. Zăpada s-a topit din cauza razelor blânde ale soarelui. Astrul auriu ajută la renaştera naturii. Norii cenuşii s-au ascuns, iar cerul are un albastru frumos de peruzea. Iarba a început să răsară cu un verde deschis.

Florile au răsarit şi încep să crească din ce în ce mai mult. Cel mai important vestitor al primăverii este ghiocelul. Alături de frumoasele flori, pomii înmuguresc şi se înveşmântează cu haine noi. Este momentul potrivit când păsările se reîntorc din ţările calde. Insectele minuscule apar din culcuşurile lor.

Oamenii se bucură de parfumul plăcut al florilor şi de cântecele primăverii. Copiii bucuroşi se pot juca mai mult timp afară.

Natura este plină de verdeăţă şi bucurie!

Primăvara veselă

Caitaul Ilma, clasa a II-a B

Vremea călduroasă ne dă invitaţii să stăm mai mult timp pe afară.

Zăpada s-a topit şi firicelele subţiri de iarbă încep să apară. Soarele luminos ne aduce câteva raze aurii ca să ne mângâie. Cerul este senin şi vesel fără norii supărăcioşi.

Florile încep să crească, să înflorească vesele în culori vii. Prima floare care apare este ghiocelul firav, apoi pomii încep să înmugurească. Insectele caută hrană pe pământul umed. Păsările s-au întors grăbite din ţările calde.

Mama plantează flori în grădină, iar copiii fericiţi aleargă pe afară.

Natura s-a trezit la viaţă!

O nouă primăvară

Călugăr Ana Maria, clasa a II-a B

Vremea este frumoasă, deşi încă friguroasă în unele dimineţi. Zăpada se topeşte când soarele ne încălzeşte cu razele lui blânde. Iarba de smarald creşte timidă pe pământul ud. Cerul începe să alunge norii de cenuşă.

Florile ies din pământul moale şi ne înmuguresc cu parfumul lor. Vestitorul primăverii este clopoţelul de argint al ghiocelului. Pomii înmuguresc şi cheamă insectele să iasă la joc. Barza vine din ţările calde ca să ne vestească şi ea că vine primăvara.

Oamenii plantează flori şi copaci. Copiii sunt fericiţi că a venit primăvara! Toată natura este veselă şi zâmbitoare!

SINGURĂTATE

Şerban Andreea Aniela-Clasa a VIII-a A
Prof. coordonator: Vasilescu Gabriela

Noapţile îşi pierd stridenţa,
Liniştea mi-este un iad,
Gânduri tactându-ţi absenţa,
Întuneric de nedescifrat.

Cred că nu mai ştiu de când
A început monotonia,
Căci pe pleoapele mele deschise
Se imprimă insomnia.

Nu mă înţeleg cu gândul
Că nu te voi putea vedea.
Mă străfundă nişte scuturi
Când tu îmi cucereşti mintea.

M-a îmbrăţişat distanţa
Şi dorul aprins de tine.
Tristeţea-şi afirmă eleganţa
Şi o las să mă domine.

Îi simt mirosul de tutun,
Ce mă face să tuşesc.
În mintea mea lasă un fum,
Mi-amintesc că te iubesc.

Răsăritul întârzie şi-acum.
Când am nevoie de lumină,
Căci noaptea-mi sunt propriul duşman,
Şi a doua zi sunt o ruină.

CÂND TE-AM ÎNTÂLNIT...

Şerban Andreea Aniela-Clasa a VIII-a A
Prof. coordonator: Vasilescu Gabriela

Te-am întâlnit
Într-o zi plăcută de octombrie,
În al frunzelor veşnic sfârşit,
Şi-ale iubirii umbre.

Vântul adia uşor
Când te-am văzut eu prima oară.
Se juca prin părul tău
În acea primă seară.

Zâmbeai din nu ştiu ce motiv
Şi priveai spre lună.
Părai un personaj fictiv
Dintr-o lume prea nebună.

Şi erai visul tău,
În irealul vieţii,
Când te-ai lovit de trupul meu
Şi-am privit zeita frumuseţii.

M-ai privit cumva jenată,
Ridicând ochii spre mine,
Ţi-ai cerut scuze în grabă,
Te-am întrebat: „E totul bine?”.

Mi-ai răspuns c-un „nu”, râzând,
Şi vocea ta era un cântec.
Şi am rămas ascultând,
Pe buze-aveam un zâmbet.

Parfumul tău era special
Şi-mi aducea a vară.
Simţeam floare de portocal,
Vanilie, scorţişoară.

Şi erai aşa de aproape
Că îţi simţeam căldura.

Și cât aș fi vrut atunci
Să îți prind ușor mâna!

Te iubeam și te iubesc,
Și mi-a ajuns doar o privire,
Să știu ce simt și ce gândesc,
Să știu că e iubire...

MĂMICA MEA

*Ginara Eduard
clasa a III-a*

De ziua ta
eu îți dăruiesc
dragostea mea.
Mami, te iubesc!

Vreau să îți promit
Că nu voi renunța,
Voi crește și voi învăța
Așa cum ți-ai dorit!



ÎNVĂȚĂTOAREA MEA

*Durac Natalia Elena
clasa a III-a A*

Tu cu drag m-ai învățat,
Scările învățaturii m-ai urcat,
În clasa ta m-ai primit
Și m-ai îngrijit!

Eu îmi doresc să te fac mândră
Pentru că tu ești atât de blândă,
Și uneori când mai greșesc
Îmi ești alături și mă ierți!

Tu m-ai făcut să strălucesc
Ce mult te prețuiesc!
Și nicicând nu voi uita
Că ai fost învățătoarea mea!



RAZĂ DE SOARE

*Costea Maria Cristina
clasa a III-a A*

Mama, tu ești frumoasă ca o floare
Specială ca un soare
Tu îmi aduci bucurii
În fiecare zi!

Tu îmi spui ce nu-i bine
Și îmi faci pe plac mie
Eu îți sunt recunoscătoare
Prin ascultare și-nvățare!

DEDICAȚIE

*Bocai Antonia Maria
clasa a III-a A*

Mama mea e ca o floare,
Are parfum de migdale
Mă mângâie și-mi vorbește
E mama ce mă iubește!

Mami, te prețuiesc
Nu vreau să te dezamăgesc,
Tu ești totul pentru mine
Și eu totul pentru tine!

Chiar dacă mai greșesc,
Eu mai mare am să cresc.
Și am să îmi dau seama
Că Dumnezeu meu e mama!

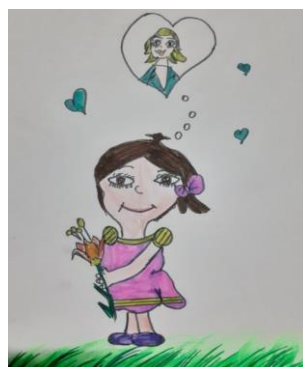


MAMA

*Cebotari Alessia
clasa a III-a A*

Mama mea e numai una
și-o iubesc dintotdeauna,
ochii ei sunt albaștrii
și obrații rozalii.

Are un glas gîngăș
ca de copilăș,
Iar blîndețea sa
îmi încălzește inima.



Magia cifrelor în lume, la școală și în jocuri

ȘTIAȚI CĂ....?

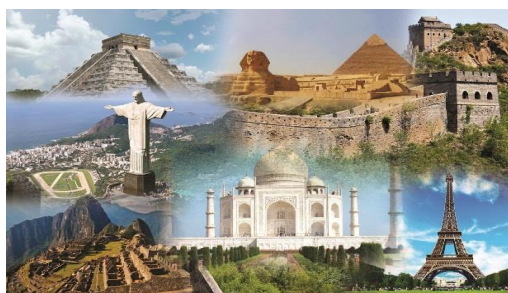
Șapte este unul dintre numerele considerate magice de-a lungul istoriei omenirii care continuă să fascineze și astăzi.

- există 7 minuni ale lumii antice: Marea Piramidă de la Giza, Grădinile suspendate ale Semiramidei, Templul zeiței Artemis din Efes, Statuia lui Zeus din Olimpia, Mausoleul din Halicarnas, Colosul din Rodos și Farul din Alexandria
 - 7 minuni ale Evului Mediu: Colosseum-ul din Roma, Catacombele din Alexandria, Marele Zid Chinezesc, Stonehenge, Turnul din Pisa, Turnul de Porțelan din Nanjing, Moscheea de la Hagia
- 7 minuni naturale ale lumii: muntele Everest, cascada Victoria, Marele Canion, Marele Recif de Corali, Aurora Boreală, vulcanul Paricutin, portul Rio de Janeiro
 - exista 7 continente (Europa, America de Nord, America de Sud, Africa, Asia, Antarctica, Australia sau Oceania)
- curcubeul are 7 culori
 - cerul este împărțit în 7: atmosfera, exosfera, ionosfera, termosfera, mezosfera, stratosfera și troposfera
- cele 7 păcate capitale sunt lăcomia, desfrâul, avariția, invidia, mânia, lenea, trufia
 - cele 7 virtuți ale omului sunt: smerenia, dărnicia, bunătatea, răbdarea, modestia, abținerea și sârguința
- în Biblie se descriu cele 7 zile în care Dumnezeu a creat lumea
 - 7 este considerat un număr norocos în mai multe culturi; de exemplu, în Japonia, mitologia vorbește despre Cei Șapte Zei ai Norocului (Shichifukujin)

<https://www.garbo.ro/articol/Lifestyle/7398/curiozitati-culturale-semnificatiile-magice-si-sacre-ale-numarului-7.html>

Jocurile matematice au oferit de multe ori clipe de distracție maximă, provocări interesante sauau dat dureri de cap!

Încercați câteva jocuri matematice și veți avea mari satisfacții la finalul lor!



Sudoku este un joc japonez al minții care se joacă într-o grilă care este alcătuită din căsuțe separate în rânduri (poziționate orizontal) și coloane (poziționate vertical) grupate în pătrate

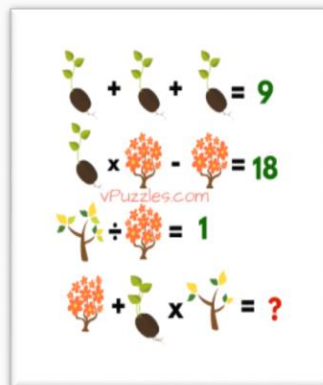
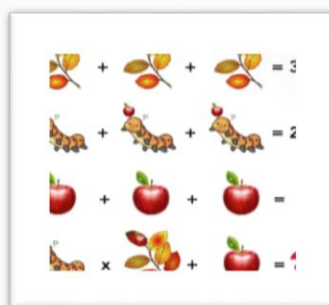
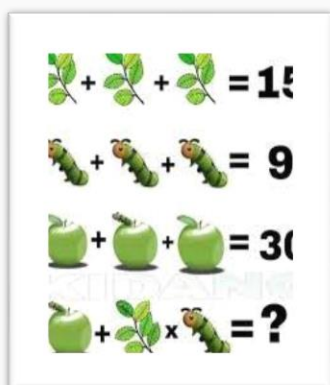
Fiecare rând, coloană și pătrat trebuie să fie completat cu numerele de la 1 până la 4/6/9 fără a se repeta niciunul dintre numerele în rând, coloană sau pătrat.

3	4	1	2
4	2	3	1

5		6	4		3
	3			1	
6					2
3					4
	6			4	
2		4	6		1

4	6	3	8	9	2	5	
9						4	
8			6			9	
1		2		3		7	
6			9			2	
7						3	
3	9	5	4	1	8	6	

Fiecare puzzle matematice te provoaca sa descoperi numerele ascunse! Succes!



*Selecție realizată de Prof. înv. primar Stamate Georgiana Victoria
 Liceul Teoretic „Emil Racoviță” Techirghiol*

PENTRU MAMA MEA

*Apostol Bianca Ioana
clasa a III-a A*

Tu ești frumoasă ca o lalea
Strălucitoarea ca o stea!
Îmi ești alături mereu,
La bine și la greu.

Tu m-ai adus pe Pământ
Și-ți mulțumesc foarte mult.
Îmi dau mereu seama,
Cât de importantă este MAMA !



DE ZIUA TA, MĂMICO

*Popa Mihai Cristian
clasa a III-a A*

O, ce bună și frumoasă
Este mama mea!
Păsările-aș vrea să-i cânte
Doar pentru ea!

Iar eu îi voi aduce o floare
Să i-o dau în dar,
Harnic și ascultător,
Ca să-i fiu de ajutor
Mândră să fie de mine,
Inima mea îi aparține!



Prof. Gianina Elena Lupescu

TEL/FAX 0241/735764
e-mail: secretariat@liceultechirghiol.ro
www.liceultechirghiol.ro

*"Scopul educatiei este inaintarea in cunoastere si distingerea adevarului."
(John F. Kennedy)*

ISSN 2286-4806
ISSN-L 2286-4806

ANUL MMXXII- NR. 12

